

שחור מתם לנדר אמת אלא רצ' נסתלקו כל המוחין ולא נשאר בו כי אם מוחין דשיבור שבה אלמ' ואפי' מוחין דניקב לא נסתלקו אלא שלא היו שועלים והיו עם דומינס כבוד דומי' והסבת הגלות היה על פניה דמים והלא בשער מיטש הרח כתב שבזמן גלות מלכות דמי' הו'ן' שומרים אב"א עם מוחין ונדלות דאב"א כטעם ואין לה' ספי' פליטות דא"א מאירים בטקבא העומדת אחורי הה"ה' שלו וסבת הגלות ה' שנה היה לבינת חסרון הארת ה' ספירות פליטות דב' תחתיות דיליה ששם שומרת הנקבא ותשובתו דאמתה טו' : (א"ה) עיין גליו' פ"ב שהגיו' בל"ע ומלאה חרוק לזה כנ"י משם הרב הגדול חת"ל כמהר"ר דוד מאגאר ולה"ה ח"ל :

הנה טעם כי שר יל"מ ומה שחזר ז"ח לבחי' שיבור דב' כולו בנ' הכל הוא בבחי' פרט' המוחי' דרו'ן כי כל דרושי הרב ז"ל בענין שיבור יניקא ומוחין דחליות ופליטות כולם הם מדברים בענין כללות פרט' המוחין דרו'ן כי כל מה שהיה נוגע לפרט' דרו'ן דא"י' וכל פרט' דמי' שהם חוסם פרט' דא"י' כולם כבר נמנו ונחקי' בזמן הראוי להם בעת שגלה בדרון המאלי' והאלי' וברא' יצא וטעם כל העולמות כולם בכניסת ונתיקונם יתין שיך בהם לא מיטש ולא ירידה ולא גלות ולא קטנות וכל שונתו וכל דרושי הרב ז"ל כולם מדברים בפרט' המוחין דרו'ן דכל העולמות כי אמתו בנים לרו'ן כמ"ה בנים אמת' לה' אלהים ופי' מעשיו אט מחקים פרט' המוחין דרו'ן וי"ן' שהם בנים לאור' מחקים פרט' המוחין דרו'ן' הנקרא גם הם וי"ן בערך מה שלמלה מהם ולרבים שו"ת והכל נתקן פי' וי"ן דא"י' שהם בנים שלהם. ופי' דרו'ן לא"א וטק' ואל' וטק' לפתיק וטק' ופי' וטק' לא"י' והכל תלוי בפי' מעשיו ופליטות פי' קיום התורה והמלות וכל מה שאנו שועלים ברו'ן דא"י' כן נורמין ופועלים וי"ן לאור' ובעד' כולם כי מה שנתקן פי' המאלי' יתברך בעת החי'ן העולמות הוא וי"ן' הכוללים דכל פרט' ופרט' שהם הו"ם דכל פרט' והכל כלל פרט' א"י' ופי' וא"א ואור' וי"ן דא"י' וכל דרושי הרב ז"ל כולם הם בניוים על ערכי הכתיים כי לפי ערכו' אמתו בנים לרו'ן וי"ן דאילות דוקא הם החסדים שיי'ם ולרבים להשלים על ידי' אמת' אור' הם שלמים ופי' הפרט' ששלמלה מהם וזה כלל גדול של עבודתו וכל בנות התפילות והטרה והמטות הכל הוא בפרט' המוחין דרו'ן ובה' אל' חתמה במ"ש הרב ז"ל שבגלות מלכים חזר ז"ח לבחי' דב' כולו בנ' תכלית המישע בתוך אמת' דא"י' מי היה המדבר עם מרפ"ה מי היה מטיא את ישראל המלכים ואך נחקימו כל העולמות ב"ע עכ"ל :

דרוש יקד הערך בענין הרעת (א)

(ק"פ ע"ב) **אמר** חיים וישראל הנני מחבר דרוש יקד בערך בענין הדעת וזולת זה הכרוש אין שום ידיעה שורשים בעניני הי"ם ואמתו משלפ"ד בו מכל אשר פינתו בספר הזה :

רע כי אפי' ששוכר תמיד היותם י"ם אינם רק ה' ספירות וכל ששירה הוא פרט' אחר ושלל פשר מוחין והם א"א ואור' וי"ן וזה פרט' כי ספי' הכהר כוללת עשר מדות ונק' א"א וספי' החכמה כוללת עשר מדות ונק' אב"א וספירת בינה כוללת עשר מדות ונקרא אמת' וספי' הדעת רחמים כוללת עשר מדות ונק' וזכר אך כשאל' לא היו בו רק שש מדות חצ"ה נה"י שדעת והם הם הי"ם נה"י הנקרא אלילי' מכלל הי"ם אבל אינם רק מדות ולא ספי' כמו חצ' ספי' הראשונים וספי' הדעת דגבורה כוללת עשר מדות ונקרא טק' דזכר אך כשאל' לא היה רק מד' ח

ואלו הם דבריהם וביניהם הם ג' פעמים נבריא'ל פי' שכלל איהם ובפניה הוא עם כפירורין ושם קס"א שג"כ כולל עם שלמה אלו ה' שלמות השבועים עולה שלשה אלפים חרס"ה והם מופלים שהם ז' אלפים ש"ע במנין ש"ע שהפי' עולה לקבעה אלפים ולשבעים כלב"ה אש עולה ג"כ שלהבת עם ד' אותיות פי"כ עולה שלהבת כשהסוד ד' יודין הם ח' נשאר משם פי"כ ל"ב הם ש"ך וי' אותיות של מלוי פי"כ וד' יודין ולי' במ"ק הם שבעה הרי שלהבת ושם פי"ג עולה ג"כ שלהבת כיד חסד שלשה יודין ואל"ף שבאמת השם שמוש ה"א הוא יוד נמאל שהם ד' יודין שהם ח' ונשאר ג"כ ל"ב כמו שנשאר משם פי"כ הרי תש"ך וי"ן כמו משם פי"כ הרי שלהבת . ובשם מ"ה יש ג"כ שלהבת כיד ג' אלפין והיוד של השם הם ח' שכבר אמרנו שמוש האלפין הוא יוד נשאר מהשם ל"ב תחשוב בשמות הא"ל והוא שלהבת ושם ב"ן ג"כ עולה שלהבת כשהלי' הב' הסי' כוללת ד' הם שרי יודין יודין ראשונה וכללות השני הסי' שהיא יוד אחרת (שהם יודין משני הסי') הרי ארבע יודין הם ח' נשאר משם ב"ן ל"ב כשהשבו פה שלקחנו שהם עשרים נשאר ל"ב תחשוב כנ"ל הרי שלהבת (וחסין שלא להפרידם מהגמלת) :

סדר פורים

ליפשוט לי מר האי ספקא אפלי לי בענין שרים ולחך לי קושיא א' שנפל לי בענין פסח והוא כי הגה טעם מ"ש הרב זל"ה בפ"ב משער מיטש הירח ובשער הכוונת כי בזמן גלות בבל היו וי"ן עומדין אב"א במוחין ונדלות דאב"א ובסוף השבועים שנה נסתלקו המוחין מ"א ונכנסו בה ואז יל"ה הארת מרדכי ואסתר ואח"ך גזרה אצורה שהיא ואז הסי' ברחמי' האיר הארת מרדכי ואסתר משמע שהסוף להאיר בהם הארה מיוחדת כי הם שלמים כבר היו מגולים מקודם הגזירה אפי' שבכאן יש כמה פרטי' שאילת אחיות כי כבר היו מרדכי ואסתר בעולם מקודם הגלות וכיוצא באלו השאלות אין לנו להתעסק בהם עמה ופי"א לא יכלו הקליפות לשלוט בהם ואדרבא נהפוך הוא מרוב ההארה שהיא כי נסתמו עיניהם והנה ככל שנה ושנה שחזר ונאור אותו האור נסתק לי אם חוזרים וי"ן לעמוד אב"א עם מוחין ונדלות דאב"א והמוחין בה מחלת ליל שרים וכל היום הוא מרד עלמו של היום. ונפקא מינה שאם כך הוא אין לבין בק"ש דערבים וכן בחפילת ערבית ולא בק"ש דמטה ודקרנות ודיוגר ולא בברכה א' דשחרית עד באהבה . אז אם נאמר שאין כל זה נעשה מרד היום עלמו כי הנה באותו זמן כל זה כבר היה עשוי מאליו ופיקרו של הנם היה אותה ההארה שהסוף להאיר במרדכי ואסתר כנ"ל ואלה ההארה המיוחדת היא אשר מתגלות בכל שנה ביום שרים לכשיכנסו המוחין בה בזמן הראוי להם והוא בעמידה דשחרית כטעם באופן שאין שום שינוי בין שרים נשאר ימות השנה רק באותה ההארה שביום שרים שר חוסי' חת כחה לבלתי מתכפל כל היום הוא מן באהבה דשחרית ואח"ך עד טק' היום כי אם כפי הספק א' נמאלו ב' נסים א' להבית המוחין הוא לקיים אותה ההארה כי אין גלות זה דומה לגלות בכל כטעם . ושוד ז"ל עיין אך קבשו לט רז"ל שרים בארד והים ראוי לקובעו ביום שני דפסח כי ט ביום נתגלית אותה ההארה ונתפלה הגזירה בשלח באותה השנה הא' של הנם כי בו ביום אשר בכרו אייביהם לשלום בהם ונהפוך הוא ש"ד אבל לדורות אשר קנעוהו להם וזכר לאותה ההארה היה ראוי לקבוע בפסח :

ובענין פסח ל"ע א"ך כתב בשער הכוונת שבגלות מלכות חזר הו"א לשיבור ג' נו ג' ואפי' שאינו כשוסו

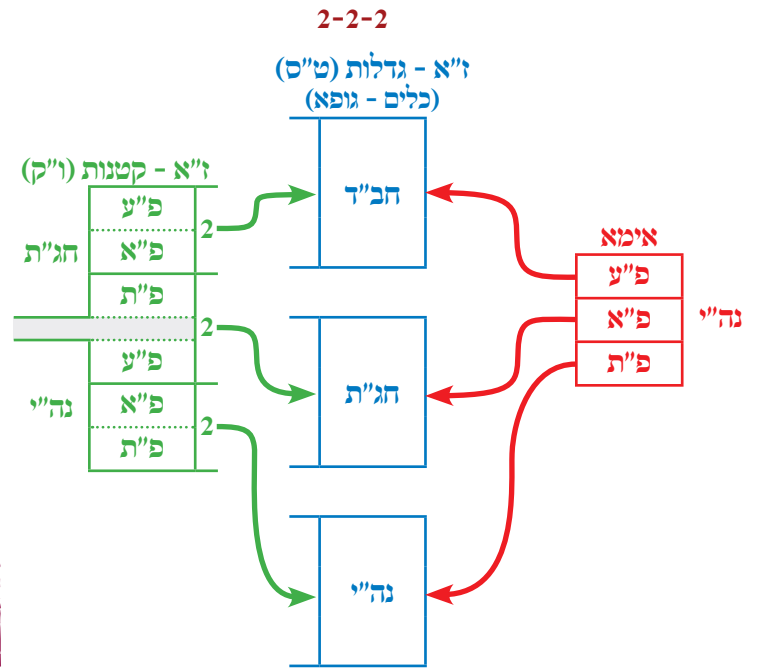
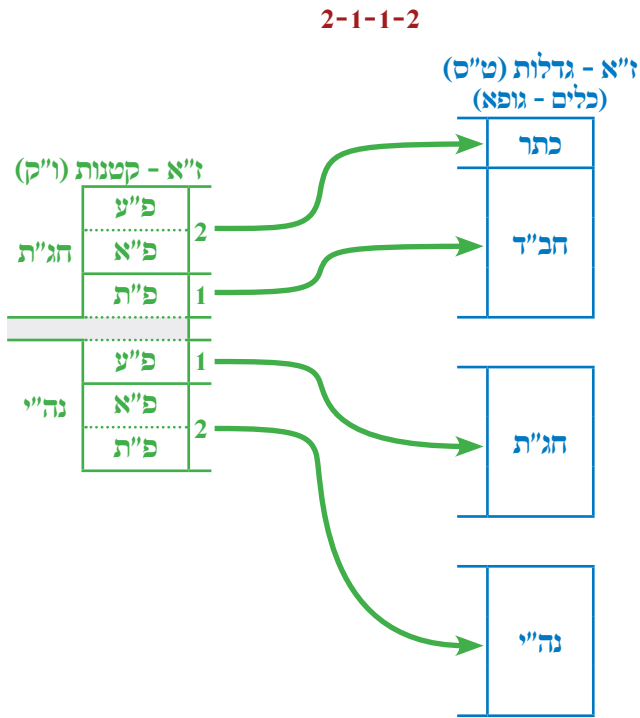
ש' י' אש הכוונת דף כ"ה
הו דה י' נחמא

נה"ש דף מ"א ע"ב ובעיקר ע"ג - דרוש הדעת.

<p>נוק' בינה רוח</p>	<p>עתיק חכמה נשמה</p>	<p>חו"ב</p>	<p>קוצו של יי"ד</p>	<p>א"א כתר נשמה</p>
	<p>או"נ דעת נפש</p>	<p>זו"ן</p>	<p>כהן</p>	
<p>אימא בינה רוח</p>	<p>אבא חכמה נשמה</p>	<p>חו"ב</p>	<p>יה</p>	<p>או"א חו"ב רוח</p>
	<p>ישסו"ת דעת נפש</p>	<p>זו"ן</p>	<p>לוי</p>	
<p>נוק' בינה רוח</p>	<p>ז"א חכמה נשמה</p>	<p>חו"ב</p>	<p>וה</p>	<p>דעת נפש זו"ן</p>
	<p>יעקב ולאה דעת נפש</p>	<p>זו"ן</p>	<p>ישראל</p>	

סדר הגדלת הפרקין

מקורות
שע"ר ח"ב שאלה ק"ג, ק"ד.
אוצ"ח דף ל"ו ע"ד אות ה'.
באתי לגני ח"ב דף צ"ב.
חסדי דוד אות ו'.
צדק ושלום דף ט"ו ע"א ד"ה וערכים.

ק"ש (א)	מוחין (י"ב פרצופים)	מוחין (נשמה)	כלים (גופא)	2-1-1-2	הג"ת	כלים (גופא)	2-2-2	ק"ש (ב)
הג"ת	עתיק ונוק' (שורשי-מוחין) אריך ונוק'	חב"ד דנשמה (ח"ב) ודעת עליון)	כתר דגופא	2	פ"ע 1 פ"א 2	חב"ד	2	הג"ת
נה"י	או"א (חב"ד) ישסו"ת	הג"ת דנשמה (תרין עטרין) (דעת תחתון)	חב"ד דגופא	1	פ"ת 3	הג"ת	2	נה"י
האר"ת נה"י	זו"ן	נה"י דנשמה	הג"ת דגופא	1	פ"ע 4	נה"י	2	האר"ת נה"י
	יעו"ר	האר"ת נה"י דנשמה	נה"י דגופא	2	פ"א 5 פ"ת 6	נה"י	2	האר"ת נה"י

בדבור נסתפק לו בדרוש הדעת, שערי רחמים ח"ב אות ק"ג, תשובה, ז"ל (מביא דב"ש):

ק"ש (א): אם כן, עתה בק"ש שאין נכנסים רק הו"ק דגדלות, נוכל לומר שבאים במקום חב"ד והג"ת. דהיינו הג"ת דמוחין נכנסים בפ"ת דהג"ת 3, ונשארו פ"ע דנה"י 4 שעלו בהג"ת בלי מוחין.

ואפשר שבתב"ת "ד' אלוי' אמת", אנו ממשיכים הארה לפרקין אלו שהם למעלה 4.

ק"ש (ב): או אפשר דאלו הו"ק דגדלות, נכנסו ההג"ת בתרין פרקין עליונים דהג"ת 1 2, והנה"י בפרק תחתון דהג"ת 3 ובפרק עליון דנה"י 4. ובתב"ת "ד' אלוי' אמת", הוא הארה לתרין פרקין תחתונים דנה"י 5 6. (עכ"ל הדב"ש).

וְקָדַח דָּאָח דָּאָח דְּחַכְמָה דְּכַתְרָא דְּבִיעָה דְּתַבְנִינָה מַחְבְּדָא דְּזָא

ברוך

אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ

ג' כלי חסד לז"א

אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ

וְיִתְבַּרְךָ
וְיִתְבַּרְךָ
וְיִתְבַּרְךָ
וְיִתְבַּרְךָ
וְיִתְבַּרְךָ
וְיִתְבַּרְךָ
וְיִתְבַּרְךָ
וְיִתְבַּרְךָ
וְיִתְבַּרְךָ
וְיִתְבַּרְךָ

ג' כלי ת"ת לז"א

וְיִתְבַּרְךָ
וְיִתְבַּרְךָ
וְיִתְבַּרְךָ
וְיִתְבַּרְךָ
וְיִתְבַּרְךָ
וְיִתְבַּרְךָ
וְיִתְבַּרְךָ
וְיִתְבַּרְךָ
וְיִתְבַּרְךָ
וְיִתְבַּרְךָ

אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ

אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ

אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ

אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ

ג' כלי יסוד לז"א

וְיִתְבַּרְךָ
וְיִתְבַּרְךָ
וְיִתְבַּרְךָ
וְיִתְבַּרְךָ
וְיִתְבַּרְךָ
וְיִתְבַּרְךָ
וְיִתְבַּרְךָ
וְיִתְבַּרְךָ
וְיִתְבַּרְךָ
וְיִתְבַּרְךָ

ג' כלי נח"ל לז"א

וְיִתְבַּרְךָ
וְיִתְבַּרְךָ
וְיִתְבַּרְךָ
וְיִתְבַּרְךָ
וְיִתְבַּרְךָ
וְיִתְבַּרְךָ
וְיִתְבַּרְךָ
וְיִתְבַּרְךָ
וְיִתְבַּרְךָ
וְיִתְבַּרְךָ

אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ

ג' כלי גבורה לז"א

אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ

אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ

אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ

אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ

אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ

ג' כלי הוד לז"א

וְיִתְבַּרְךָ
וְיִתְבַּרְךָ
וְיִתְבַּרְךָ
וְיִתְבַּרְךָ
וְיִתְבַּרְךָ
וְיִתְבַּרְךָ
וְיִתְבַּרְךָ
וְיִתְבַּרְךָ
וְיִתְבַּרְךָ
וְיִתְבַּרְךָ

ומעם לחב"ד נחג"ת דא"ח דא"ח דחכמה דבניה דכתר דב"י דא"ח דא"ח דא"ח
ויכרע גופו שהוא אות ק' הנו' להמס' הארת המנו' דוק' הנו' לחסן' בנה' דתי' דחב"ד נחג"ת דא"ח דא"ח
לפר' חלב נחוג' לפר' חממה דב"י דכתר דב"י דחל' נו"ח לז"א והס' העשר מלכו' לז"א דל"פ דב"י
דב"י דא"ח ט"ה שהוא בניה דב"י אות ק' אחרונה דהגיה דכללות פר' דב"י כב"י לז"א העמוד
בהק"ק דביארה "

ויכין

קיד) שאלה כתוב בשכ"ו (דכ"ט ע"ג) וז"ל ברוך זכאן הכרע גופך בלמד ותכוין להוריד ו לגזי ה פירוש כי המלכות היא ה תתאכ וכיא עתה זכובל ק"ק דצריאה ולריכה לעלות ולכן אנו מכוונים להוריד ו לגזי כי תתאכ להעלותה ע"כ ו"ל שזכ הופך הכלל הידוע שהמלכות זכיוחה צצריאה היא נקראת אדני וכשכיא צאל"י תחת היסוד אז נקראת כי אמרונו דכויב צבוד ארצעה ראשו שגיס הם עיון צשכ"ו (דל"ג ע"ג) וראיתי להרב "שמן ששין" לשכ"כ (דט"ל ע"א) שפקשה קן ולדד צכמה אופנים ולא הכריע יעוש"צ והיע"א :

תשובה מ"ש להוריד ו לגזי כי תתאכ להעלותה ר"ג בהמשכה מאות וי לאות כי שכיח תחת היסוד ומאות כי נמשך לשם אדני שזכובל ק"ק דצריאה להעלותה לצל"י וכ"מ משכ"ו (דל"ג ע"ד) וז"ל תכוין צכריעת גופך להוריד ו לגזי כי תתאכ להאירכ ולתת צכ כח שתוכל המלכות הנקראת אדני זכיוחה צבוד נקודה צצריאה להעלות למעלה וזו הכי שאלו מורידין אות ו לגזכ היא שורש כג של המלכות אותה הנקראת כי תתאכ של הכויב העומדת תחת היסוד דז"א עכ"ל מכרכ"ג שד"כ גר"ו :

קט"ו) שאלה כתוב בשכ"ו [דכ"ט ע"ג] וז"ל אלז כאן נצארכו צקלרכ וכו"ל כי המוחין דו"ק הם רמזים צשני אותיות י"ה האחרונים דא"כיה ואלו שני אותיות י"ה שכם המוחין צג"ר דז"א ולכן אנו מורידין הארכ מאלו צי אותיות י"ה שכם המוחין דו"ק העומדים עתה צג"ר דז"א ואלו מורידין אותם אל ג' המלציות דז"א ומשם ולמטה ע"כ וקשה בלא הי"ק דמוחין שצאו צק"ש נחלצשו צחצ"ד הג"ת דז"א וגא רק צרששו מ' אומרו העומדים צג"ר ומורידין הארכ מו אל ג' המלציות וכו"ל כפך מ"ש צכ"מ כגודע :

תשובה כונת הרב עפ"י מ"ש צדרוש הדעת וכמ"ש הרש"ש זיע"א צבקדמת רחמי"ג [ד"ו ע"ד ד"ה זכ הכלל] וצנכר של"ס [ד"ג ע"ד ד"ה וצבר] והמורס ממקומות כגז

כגז מהפכ להמתיק כ"ז אותיות גזי וג"ד ע"כ ו"ל ששכ"ז אותיות הם הממתקים כגז צחינת אפ"י שכי ימתיק מ"ן כגזי צכ"ג וצכ"צ אותיות וכו' מולאות ע"כ א"כ עכשוו הם לריכוס מיתוק? **תשובה** ע"י המשכת האור העליון מהפכ דז"א נממק ככ"צ אותיות שהם כלים כי האותיות הם כוד כללים והדין נעשכ ני"ד ג"ד מספר ז' יודין דע"צ וס"ג ומתחצרים עם צי יודין דאלף ויכוו יגוד ר"ל במשכה למתק צכס הדין וכל היודין דאלף הם רמז צבלמא צשצול שחל"צ שוניוס הם רמזים צאות אי לכן צכל מהוק יכיה ע"י אות אי מכרכ"ג שד"ה כ"ו :

א"ה נראה שכם צי מוני כ"צ אהוון וכ"מ משכ"ו (דל"ה ע"ג) וז"ל תכוין כי פ"י הוא הויב דס"ג ועס כ"צ אותיות היוולאות ממנה כרי פ"ה ועס חמש מולאות של הפה שמהם יולאות ככ"צ אהיון כרי ל' כמניון ופ"י ע"כ משמע דכ"צ אהוון הממתקים הם צחינת השורש היוולאת מכ"ג אלל כ"צ אהוון דצחינת הפה הם צחינת האותיות עלמס שהם כוד הכלוס ואלו לריכוס מיתוק וכמ"ש מו"ה אוצר החכמה שד"ה יחשג"א :

קינ) שאלה כתוב בשכ"ו (דכ"ט ע"ג) וז"ל עתה צעדין לא נכנסו רק המוחין דו"ק נמלא שכל הארכ של אותם ככ"צ אותיות צצנינה הנמשכין אל ז"א הם עדין על ריבא דז"א וההארכ שכיחה נמשכת צחג"ת היא עתה צרישא דז"א וצג"ר שבו מתחלקות אלו ש"י עולמות שהם ככ"צ אהוון כגזי ע"כ ל"ל א"ך יהיה מליאות ששכ"צ יתחלקו צכס מספר ש"י הלא א"ן המספר מתאים :

תשובה מזה הרגיש צשמן ששון לשכ"ו אח"ח 1234567 (דט"ל ע"א) וזת"ד עיון צספר "קבלת יעקב" שכתב מכם הרב צענין ש"י עולמות הם מל"צ נתיבות חכמה כ"ה כלול מכשר כרי ש"ך ונתיב כרששון נעלם מאד וכוא נתיב לא ידכו עיט נשאר א"ל נתיבות כ"ה כלול מיווד כרי ש"י עכ"ל ועיון צע"ה שער טנת"א פ"ה א"ך הם ל"צ נתיבות שהם כ"צ אהיון ועשר ספירות עשר אמירן כרי ל"צ עכ"ל כש"ש יעוש"צ :

כנזי שפרקין טילאין ואמלעיים דהגית נקראים חוי"צ חוי"ג שבבחר ונקראים חז"ד של הנשמה, ופרקין תהאין דהגית נקראים הגית של הנשמה, ונקראים חז"ד דגופא, וג"פ של כנה"י נקראים ו"ק דגופא ח"כ מ"ש צהכ"ו דרוש צ"י דעמידה שכתוחין הם בחז"ד ר"ל שפרקין אמלעיים ותהאין דנה"י דאימא הם בחז"ד דנשמה שם צ"פ טילאין דהגית וצחג"ת דנשמה שם פרקין תהאין דהגית שכללות כ"ז נקרא חז"ד דגופא ועתה צכריעט אי חנו ממשיכין מחז"ד דנשמה זמחז"ד דגופא לוי"ק דגופא שם פ"ע וצ"פ תהאין דנה"י שפרקין טילאין דנה"י נקראים חג"ת דגופא וצ"פ תהאין דנה"י נקראים נה"י דגופא מכרה"ג שד"ה נר"ו : ועיין בשמן ששון לשככ"ו [דט"ל ע"צ אות י"א] שטמד צזה ותירץ טפ"י דרוש כדעת קרוב לדרך כנזי צשס מו"ה אלא שס"ל כדרך כשני שכוצה צדצרי שלום [דמ"ה ע"צ] עיין לעיל בשאלה ק"ג וביע"א : קט"ו) **שאלה** כתוב צהכ"ו דרוש צ"י דעמידה [ד"ל ע"א] וז"ל

שכתב ועוד ולכן הרש"ש סידר כדרך כשני וכ"כ רצונו צע"ח שער י"ט פרק ו' דכשעולה ליסוד צודחי שעולה גם כנ"ה צרוחצב יעו"ש משמע שאינה נעקרת וצלאו ככי ק"ק לומר שטוב מיסוד לנו"ה כיון שגם היסוד חיבורו צנו"ה וגוצה כנה"י שוים ואין שייך לומר טולה מיסוד לנו"ה ועיין בשמן ששון שם שנדחק צזה וביע"א: **ק"ו) שאלה** כתוב צסידור צתיבת צרוך לכמש"ך כהרת כ"ג וכ"ו

ליסוד דז"א ומיסוד דז"א לדעת דנוקי וכן צקונס ככל צכמשכת כ"ג מיסוד דז"א לדעת דנוקי לתקן דעת שצב צבוד ד"ו דאטצ"ת יעו"ש וכן תמיד וודע שכמשכת לנוקי ע"י ז"א אך צתיבת אהב כתוב לכמש"ך מילוי דקס"א מאימא ומצינה דז"א וע"י הארה זו יכוון לכמש"ך לנוקי כ"צ אהוון עלמס וכ"ג עלמן כרמוזים צאות כ' דאתה כיעו"ש מה נשתנה מקום זה שנמשך מאימא ג"כ לנוקי ?

תשובה כל הכמשכות לנוקי מיסוד דז"א וכל הכמשכות לז"א מנה"י דאימא, וככד"ז צשמע הכמשכת הנר"ן לנוקי ששם ג' עיינין וכנה"י דנוחין דיניקה הכל הוא ע"י ז"א ואפילו שלא ציאר צסידור שנמשכים ע"י ז"א וכתב מאימא סמך על הידוע וכ"כ צפט"ת צפ"ז דק"ש שטכ"מ גבי המשכת ז"ת דאימא ששם ע להמשיכס מצינה אל המלכות ע"י ז"א יעו"ש וכ"כ צשטר רוב"ק ייחוד י"ט [דנ"ה כע"צ] לכמש"ך ז"ת דאימא ששם כוד ע' להמשיכס מצינה אל המלכות ע"י ז"א ע"כ וכן הוא בכל הכמשכות לנוקי הוא ע"י ז"א זולת ענין הנסירה שכוא ע"י אימא צסוד ויבן כ' חלכיס את הללע כוודט מכ"נ מכרה"ג שד"ה נר"ו :

ק"ח) שאלה כתוב צשכ"ו [דכ"ט ע"ג] וז"ל לר"ך לבין כ"צ אותיות ו"ה כנזי הם מלאים ציודין וכו"כ נפי ששם צהינות מוחין וכל מוחין הם מילוי יודין כוודט אצל אותיות ו"ה יכו פשוטים לפי ששם צחי גופא שהוא ת"ת דז"א ע"כ קשכ דזכ הפך הכלל שכתב רצונו צע"ה שטר אר"א פ"ז ובשטר רפ"ה פ"צ שלעולם פשוט צכטר וכמלא צהכמה כיעו"ש ח"כ הפשוט מטולה מהמילוי כיע"א :

תשובה

ואמנם אל חטעה לחשוב כי עתה שעולה כנגד נ"ה שגם היא כנגד היסוד דע לך שאינו כן אמנם נעקרת ממקום אחורי היסוד וטולה ועומדת כנגד אחורי כנ"ה צלצד וכטעם הוא לפי שעדיין אינה פרנוף שלם ט"כ וקשה דכוא היפך צסידור שכתוב צצרוך לבעלות מלכויות דדח"י דנוקי ולחצרים עם היסוד דז"א וצאתה לחצר מלכויות דחח"ן צג"ה דנוקי ולחצרים עם נו"ה דז"א ולא כתוב שנטקר חלק שכנגד היסוד וכוא היפך שכת"ו כיע"א :

תשובה כרצ שמן ששון לשככ"ו [דמ"ז ע"א צד"ה וצזה] עמד צזה ונדחק לתרן כיעו"ש אך כרה"ה זיע"א צספר "טלי נכר"י אות מ"ה [דו"ד ע"ג] כ' ח"ל אך זו היא שקשה וכ"ו שכתב שנטקרה לגמרי מן היסוד ועלתה לנו"ה כפך כנזי וז"ל שכי שם ועוד וכ"ו שפשוט דצרים אלו מורים שאינה נעקרת מהיסוד וככהרה שכתב לעיל יש לדחות דלפי כנז"ל נמי אינה פרנוף שלם לפי שעדיין צסוד מלכויות ולא נקראת פרנוף עד שכל ספירה מ"ס שלה יכויו ט"ס גמורה טכד"ק צמצא לפי"ז שחזר צו כרצ צהכ"ו מ"ש שנטקרת מהיסוד וזכו

מכבוד שמות המיחין אבל שמות הנלמים לא
 נזכרו ולפי מ"ש הרש"ש היה לרין להזכירם
 בלשית בטמיה מלנו להפך שכתוב בברשות
 יוד הי דקס"א אלף הי דקס"א בזקיות
 כתוב ויו הי דע"ג יוד הי דע"ג וע"ש בשמות
 חלו בתיבת צחך קראש ו"ק דלמי כמוהין
 ובאתה ג"ר דלמי כמוהין ובתיבת כ" ו"ק
 וג"ר דלמי המיתין אך בהתימת ברכת אבות
 בתיבת צחך כ" נחצר ו"ה דמוהין עם ו"ה
 ובאתה לחצר א"ה דמיהין עם י"ה וע"ש
 ח"כ מה הוא הכונה שפעם קראש ללמים ופעם
 קראש מוחין עכ"ש ממ"ל למה לא כודר שני
 הכונים שמות המוחין וגם שמות הנלמים כיון
 שגמחך נכונה וביש"א :

תשובה לענין שמים לית כלל שיון
 בבקדמת ריב"ג (ד"ט ע"א) וז"ל
 ואח"כ מזדווג עם נוקי וכו' וממשיכים אותם
 בצירורים עם הנרנח"י כנז' לפרלוף הכוח
 בהתהון בנחית מוחין מלובשים בלגם הנמשך
 מהמיתין של הפרלוף הכוח הפלגין המזדווג
 והמתקן וכו' באופן כי ננח"י דז"ה דלמי
 נמשכים לו מלובשים צמיתין המלובשים בלגם
 הנמשך ממוחין דיבסו"ת שהמיתין בהם
 דיבסו"ת מלובשים בלגם הנמשך ממוחין דא"ח
 שילאין וכו' ע"כ נמלא שלגם המיתין דז"ה הוא
 מהמוחין של פרלוף העליון ממנו שכם יבסו"ת
 וכמוהין דיבסו"ת כס חביב דקס"א ומוחין
 דלמא הויב דע"ג מלובשים בכם :

ומה שכתב בסידור יוד הי דקס"א ואלף הי
 דקס"א ופעם קראש ללמים ופעם קראש
 מיהין חמת שנקראים מוחין ונקראים ללמים
 יטן בהם מוחין דא"ח וללמים לזו"ן ובענין
 ק"ש שכתב מוחין דוקא ולא לז"ר הנלמים
 ובעמידה סודר ללמים ולא כמוחין לענין סודר
 כך סודר הרש"ש צדק זו אבג לרין לכיון
 להמשך הנרנח"י הויה המנוקדות חוץ כמוהין
 ובהם חוץ ללמים שכם ממוחין דיבסו"ת צחך
 כלבשים שכם נכ"י דאימא להמשיכם לתוך
 הכלים דז"ה ע"ד שכתב צע"ה שער השמות
 פ"ג וז"ל צקולור להמשך ד' ההרונה בניקוד
 הדרך בכלי חילון דאותה ספירה ו' דהויב
 בכני המלעי דאותה ס' ה' ראשונה דהויב
 בניקוד

תשובה מ"ש צע"ה הוא מוככם וכן כו"ה
 הוא הויב פבוטה ובהויב עלמה
 הפשוט גדול מכלמא שבה אך יש מלוי גדול
 מהפשוט ובמלא עלמו יש צו פשוט ומלא
 והפשוט שבו גדול מהמלא שבו אבל לא בכל
 הפרטים יביב הפשוט גדול מהמלא. הדרך שיש
 צ"ן גדול מע"ג מוכרס"ג שד"כ יל"ו :

ק"ט) שאלה כתוב בשהכ"ן [דכ"ח ע"א]
 וז"ל וכענין הוא שצכויות
 הנוקי למטה בעולם צ"ע הוא שם צהות
 פרלוף שלם וכאשר העלה בעולם האלמי וכו'
 ושם חייגה הלל בצהית נקודה קטנה ע"כ
 ל"ל מכו כונת דבר זה איך יש מליחות שהפרלוף
 יתספך לנקודה ואח"כ מתגדלת צלמי ותהיה
 פרלוף ח"כ מה ענין הפרלוף שביב צצ"ט ?
תשובה כשיתוס הנוקי בצריחה יש זה
 טבר מלכויות דעשר הפירותיה
 ובזה הוא פרלוף שלם דמלכויות דו"ס אבל
 כשעולה ללמי כולם נקראים ספירת מלכות
 ועתה הוא נקודה כלולה מעשר ולרין להבנים
 לה עשר הפירותיה ע"י ח"כ דלמ"ב"ה לכן
 בצריחה נקראת פרלוף וצלמי תהיה שיטור
 נקודה אחת מוכרס"ג שד"ה נ"ו :

קכ) שאלה כתוב צכר שלום [דג"ל ע"ג]
 וז"ל זאיני כמחזיר הלה
 כמזכיר לכשתדג מאד לכיון בכל פרטי כונת
 שמות הכפירות ומקיפיהם המצוהרים בשער
 השמית ושמות הנרנח"י שכם הויות המנוקדות
 ומקיפיהם להמשיכם מלובשים תוך שמות
 כמוחין שכם שמות בלתי ניקוד וכה מלובשים
 חוץ כללם ולהמשך כללם לחוץ אותם בשמות
 דו"ס דאותו פרלוף המתייחס לאותם המיהין
 והנרנח"י וזאת הוא הכונה הפלימה עכד"ק
 נמלא שלל חקרא כונה שלונח הלל כשמכוין
 כנז' ונדע שהכלל צודינו הוא ב"ר צמ"א
 ר"ל כלים דז"ה וכתוכס ימשך הלבשים שכם
 נכ"י דאימא וכתוכס כללם שחוא לבוש דק
 חוץ וכתוכס המוחין שכם עסמ"צ וביולא
 וכתוכס הנרנח"י שכם הויות ואחיה המנוקדות
 שכם האורות וכנז"ל בשאלה ג ע"ש :

א"כ לריכים חנו לידע מכו לזרת כללם
 ובא"ז שיות נקראכה בנית בק"ש

ח

בניקוד הנכון בכלי פנימי לאותה סי' דכו"ס
 בחוץ כי ראשונה פיון בסקדמט [ד"ז ט"א]
 ולפניו המוחין שלא לירס בכריעות חקירות
 ותחלת צרכת אבות בטבס המוחין כנר גאו
 בק"ש בחי"ד הגי' ובעמידה אנו מורידין אותם
 להגי' נכ"י ואינו המטבת מוחין חדשים וע"כ
 לא סידר המוחין ואף גם זאת צבאל בגדוג
 בניצור והנורא ציוקר התפשטות והורדת
 המוחין להגי' נכ"י סידר שנות המוחין
 כי עו"ש הכרכ"ג שד"ה גר"ו :

א"ה פיון בסוף ספר עלו נכר בענין
 הכריעות ובזקיפות למוכר"א משע"אן
 זי"א שטנד ט"ז וז"ל ל"ל מפני מה בכריעות
 העמידה לא בדרו אלו השמות וכ"י כי כן
 הראוי שיהיו יס"ו דט"ב וכ"י מאהר שמוחין
 אלו הם הם שנתשכו בק"ש ועתה אנו מורידין
 אותם למעט כדי להעלות בנקי מהבניא"ה וכ"י
 ומאז דקאמר דמוחין שטנד אימא אהיה לאו
 על המוחין ממש אימא רק כונה על הברוש
 כוד הל"ס וכ"י אין אנתו יכולים להכלים
 פין כהגי'הן שנמשכו בק"ש וכ"י ונכון גאלו
 בשמות אה"כ וכו"כ מלאים לבד מאהר
 שכריעות ובזקיפות דעמידה תשלוס מה
 שנעשה בק"ש וז"ל דהא וכה איתא עכר"ק :

ומצא שאף שצמחין דאחי הנמשכים בתחלת
 צרכת אבות י"ל דאין כ"כ טיבוב
 לזיירס פיון שאלו בק"ש ועשה השלוס
 התפשטותם וירידתם למטה אך צמחין דפניס
 כבאים מבאכבה ואילך בכריעות יס נהילות
 לזייר שנות המוחין דאימא הסירים כי אחרונה
 ט"ד ק"ש ודאבא שלוניס ט"ד כונה המוחין
 דאבא דפנימיות דחילו שבאו בק"ש וכה וכה
 איתנכו כמ"ש הרא"ש ז"ל הלל שלא לזיירס
 מאכבה הקילור אצל הכונה לריכה לפיות בסדר
 הנוון כ"ל למ"א וכמ"ש מו"ה שד"ה יהש"א
 ובי"א :

קבא) שאלה כתוב בשכ"י [דכ"ט ט"ג]
 וז"ל וכב כלויה זו כוא
 פלייב ראשונה של המלכות גם תבין כי עיי
 פלייב זו פלכ גי"כ טמב היכל ק"ק דבריאה
 וכל שאר הטולמות כלולים בו כי לפעם זה
 נקרא זה היכל של ק"ק דבריאה גם כוא

ברוך ע"כ ל"ל היכל ק"ק הטולה עתה של אוחה
 בחינה אם כוא היכל ק"ק דבריאה התחתונה
 או דבריאה דאל"י או נאמר שהוא היכל ק"ק
 דז"ה דבריאה שמה שכתב טולה טס שאר
 הטולמות כלולים בו ל"ל שאר היכלות ובהפלת
 שחרית דמי החול כל עסקנו צהיכלות ז"ה
 דבריאה כמ"ש צנהר שלום [דנ"ז ט"ז] עיי"ש
 ח"כ י"ל כיון שכל היכלות שטולים בקרצנות
 וחמירות ויולר כס היכלו ז"ה דבריאה דאל"י
 שאלו בעולים לנמרו מעולם לעולם עד הא"י
 ח"כ גם זה היכל ק"ק כוא דז"ה דבריאה
 דאל"י וכדנר בספק כי ע"א :

תשובה נלמ"ד אם ירצה לפני כי צימות
 החול כל עסקנו צהיכלות דז"ה
 דז"ה דאל"י היורד ומתלבש בז"ה דז"ה
 התחתונה מתחלת התפלה עד כוהו נכללו כל
 היכלות דז"ה דעשיה דאל"י ועלו לזיירה דז"ה
 דאל"י ומאודו עד היולר נכללו כל היכלות
 דעשיה וזיירה דז"ה דאל"י ועלו לבריאה ומיולר
 עד כי שפתי הפתח נכללו כל היכלות דז"ה
 דעשיה וזיירה דאל"י עס טש היכלות
 דז"ה דבריאה דאל"י ועלו להיכל ק"ק דז"ה
 דבריאה דאל"י המלוכט צהיכל ק"ק דז"ה
 דבריאה התחתונה וכ"ז אין בחילו דז"ה דז"ה
 דאל"י כנתקן ע"י המעשה וצין צפנימות דז"ה
 דז"ה דאל"י כנתקנים ע"י כדיוצור ועמבס
 עולים גי"כ מוחין דז"ה דחמול שלשום שירח
 צלול ג' לז"ה לכויע צצירות ובעמידה צחוצת
 ברוך עולים כל היכלות כנ"ו דחוי"ש דז"ה
 דז"ה דאל"י עס המוחין דז"ה עס מלכות
 דעשר ספירות דוקי הסומדים צהיכל ק"ק
 דבריאה ככל עולים לא"י וזהו שכתב בסידור
 בחיצת ברוך יכוין להכלות רחל וכל היכלי ציי"ט
 וכה בעשר מלכות וכ"י לא"י יע"ש וא"ש
 כוב"א :

א"ה מנאר צסידור שכל כללות הפלות
 דהיכלות דקרצנות וחמירות ויולר עד
 כי שפתי הפתח כוא צהיכלי ציי"ט דז"ה דאל"י
 כמלובשים בז"ה דז"ה התחתונים וכן מנאר
 צסדר פלויחס ע"י בקדושים כמ"ש צסידור
 ועין צפלי נכר אות ל"ו [ד"י ט"א] וצסידור
 צהכלות לאל כי יכוין להתהל להפעלתם להיכל
 ק"ק

וז"ל נבאנו די אריות היצ"ן מן ארסינו וחס
 צגי ע"א בהס ענין סנהדרין שבאימא ע"כ
 וכ"כ בסידור צחינת אנדונו כמספר ע"א
 סנהדרין גדולה שבאימא יעו"ש ל"ל מה ענין
 סנהדרין זו שבאימא ועוד למע לא נרמו סנהדרין
 קטנה?

תשובה בזכר הקדוש פי משפטים [דרט"ה
 ע"כ] כי וז"ל פקודא צחר דא
 לקבל צ"ד הגדול עליוכו צינה מסטרא דגדולה
 היקרי אליהם צית דין הגדול וכו' צ"ד זעירא
 צ"ד מן ג' מסטרא דשכינתא התחב צ"ד
 דצרכא מאלין סנהדרין גדולה וכו' סנהדרין
 גדולה מסטרא דשכינתא פינחא סנהדרין קטנה
 מסטרא דשכינתא תתא ע"כ נמלא שסנהדרין
 גדולה בהס ע"א צ"א לכן צחינת אליהו
 הומונא לאותא נרמו סנהדרין גדולה משא"כ
 סנהדרין קטנה שהיא צמנית גא שייכה כאלן
 וכו' ע"א :

א"ה טיין בספר "ליקוטי תורה" להאר"י
 זיע"א פי שופטים (דקו"ז ע"א) וז"ל
 סוד סנהדרין גונה הס מלך הצינה כי הצינה
 היא סוד משפט העליון צסוד המלך המשפט
 באומרים בעשי"ת האז וניי פליטת הצינה
 הנקי חשיבה ונדע שהצינה נקי א"ל דאלהינו
 כזכר צכונת העמידה דר"ה וחס א"ל דאלהינו
 סוד ס"ג שצצינה ונזר הינו כשתסיר משס
 ס"ג שצצינה ל"ז שהוא סוד הכל אר"מ נשאר
 כ"ה ומ"ה סווד צז"א כרי ע"א סנהדרין
 שצצינה וכו' וסנהדרין קטנה הס מסוד רחל
 הנקי מלך המשפט לכן היו כ"ג סנהדרין קטנה
 וכו' צסוד מילוי דאסוי דכסין כ"ו ארסות
 חסיר כפשוט ישאר [ע"ה] כ"ג וחס סוד
 סנהדרין קטנה טכ"ל :

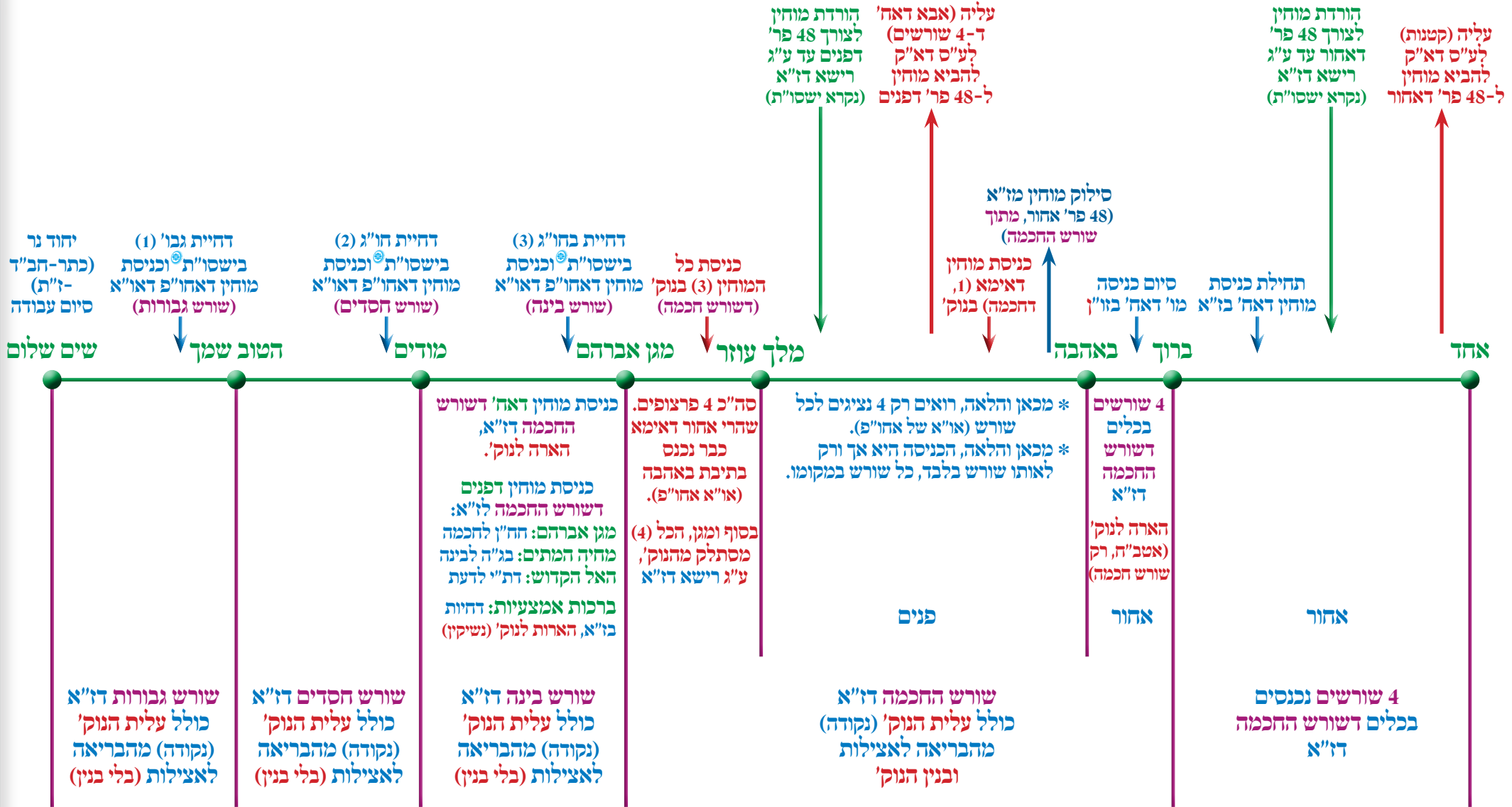
קבג) שארלה כתוב בשכ"ו [דג"ל ע"כ]
 וז"ל וכוה כאשר הוזרת
 רחל פצ"פ עם ז"א אז אין לה מקום לעמיד שס
 כי שס עומד יעקב כנז וכו' עומד אחורין
 נגד פניו דז"א רוחו כנגד רוחו ז"א ולמנס
 לריק שיחפך יעקב וילד ע"מ כדו לתת
 מקום אל רחל גם היא ואז עומדים יעקב עם
 רחל פצ"פ זע"ז יעקב צלד ימין דז"א ורחל צלד
 שמאל דז"א וכו' ע"כ ל"ל מה היא צחינת
 יעקב

ק"ק דז"א דצריאה יעו"ש וכן צערת שטולים
 הצוררים דפניו והי"פ דסיכוי צי"ט מפורש
 שהוא לק"ק דז"א דצריאה יעו"ש ונדע כגמר
 פליטת צחמית כי שפתי האז נכנסין נגמרי
 צהכל ק"ק דז"א דצריאה דל"י וכמ"ש בשכ"ו
 [דכ"ה ע"כ] יעו"ש ואה"כ צחינת צרוך טולים
 דל"י אי"כ מה נראה שטליית הוכל ק"ק הוא
 דז"א דצריאה דל"י וכנז צנה שלום דר"י
 ע"כ) ^{אוצר החכמה} שבימות דיוצר דצחיות הס סיכוי ז"א
 דצריאה יעו"ש :

ג טיין בשכ"ו [ד"ח סט"ד] כבי וז"ל
 דלזי שפה תפתה סיה הוכל ק"ק וצח"ש
 נחצאר ענין אלו הזי היכלית בהס סיכוי ז"א
 דצריאה יעו"ש ולפי"ז מ"ש צעלי נכר [ד"ד
 ע"א] ל"ט טכ"פ נצואר מזה וממ"ש צסידור
 שבעלי"ה דלזי שפה סיה צק"ק דצריאה דז"א
 דל"י אי"כ ודאי שפרט בשלם צק"ק עתה טולה
 דל"י וכן עניית ק"ק ודאי שהוא דצריאה
 דז"א דל"י כדרך הוכל ק"ק דלירס יעו"ש
 שנגלנו ועלו ע"י הקדישים בהס ק"ק דז"א
 דלירס וטעם דל"י יסוד סכן מהצאר משכ"ו
 כבי [בדף כ"ה ע"ג] דהוכל ק"ק נקרא צרוך
 צסוד ריצויה דצרכאן כי נחרצה ע"י הצרכות
 הנמשכית שס מ"סוד דז"א דל"י הנקרא צרוך
 ג"כ ע"כ וצוה מפורש צסידור צחינת תהנות
 שהארס יסוד דז"א נמשכת ליעקב ולאה ורחל
 להעלותם צהוכל ק"ק דז"א דצריאה יעו"ש
 וצוה נקרא הוכל ק"ק דז"א דצריאה צרוך
 עו"ש צשכ"ו ועלם קאמר לקמן תכוון שגולה
 הוכל ק"ק דצריאה וכל שאר הכללויס צו שלטעם
 זה נקרא צרוך צסוד ריצויה דצרכאן שכולל
 כל העולמות צחוכו וציארטוהו לעיל ע"כ כרי
 מפורש משכ"ו ומסידור הרש"ש שטליית ק"ק
 דצריאה צחינת צרוך הוא ק"ק דז"א דצריאה
 דל"י וכן ההיכלות כולם הנכללים צו הכל הוא
 דצ"ע דז"א דל"י אכל הוכל ק"ק דצריאה
 כחחוקה אינו שייך כאלן כי ג"ר שצו עלו
 צאשכ רוח נידח וחילוניותו שהוא ו"ק שצו
 טולים צחמית שמע קולנו ומלצישים על
 פימיותו שצנכ"ס דל"י כמ"ש צסידור וכ"כ
 צעלי נכר אוח ל"א ע"ש וכו' ע"א :

קבג) שארלה כתוב בשכ"ו [ד"ה ע"א]

סדר בנין זו"ן במהלך התפילה (כריעות וזקיפות)

מקורות

נה"ש דף ט' סע"ג. דף מ"ו ע"א אות ט"ו.
 עלי נהר דף צ"ד ע"א עד דף צ"ז, הקדמה להבין ענין הכריעות וזקיפות. דף פ"ב ע"ב, דף נ' ע"ב, דף מ"ח ע"ב אות מ"ט.
 שערי רחמים ח"ב סוף שאלה ק"ב, שאלה קל"ג, שאלה קמ"ב. מעיל אליהו דף קל"ד ע"ב, דף קל"ב ע"א.
 באתי לגני ח"א דף קע"ב ע"ב (מופיע גם בענ"ה דף צ"ה בהגהת השד"ה אות כ"ב), דף ע' ע"א. שמן ששון פתח עינים דף מ' סע"א.
 אוצ"ח דף ל"ז השד"ה אות ו'.

כלומר, דחיות ע"ג רישא דז"א, ובוה מתיישב נה"ש דף ט' ודף מ"ו (ענ"ה דף מ"ח, השד"ה אות פ"ה). ע"י שע"ר ח"ב ש' קנ"ו (יחוד שים שלום).

יב. מע"א דף קל"ב ע"ב

שואל: במילת "ברוך" דוחים את הו"ק דחכמה דכתר לחג"ת נה"י, ואילו במילת "אחד" לכאורה משמע עפ"י הסדור ונה"ש דף מ"ו שמכניסים ו"ק דחו"ב חו"ג דכתר. והרי מדברי שעה"ב משמע שמה שנכנס במילת "אחד" לג"ר, ידחה במילת "ברוך" לו"ק. וא"כ נצטרך להכניס ב"אחד" רק ו"ק דחכמה דכתר, או שנדחה ב"ברוך" ו"ק דחו"ב חו"ג דכתר.

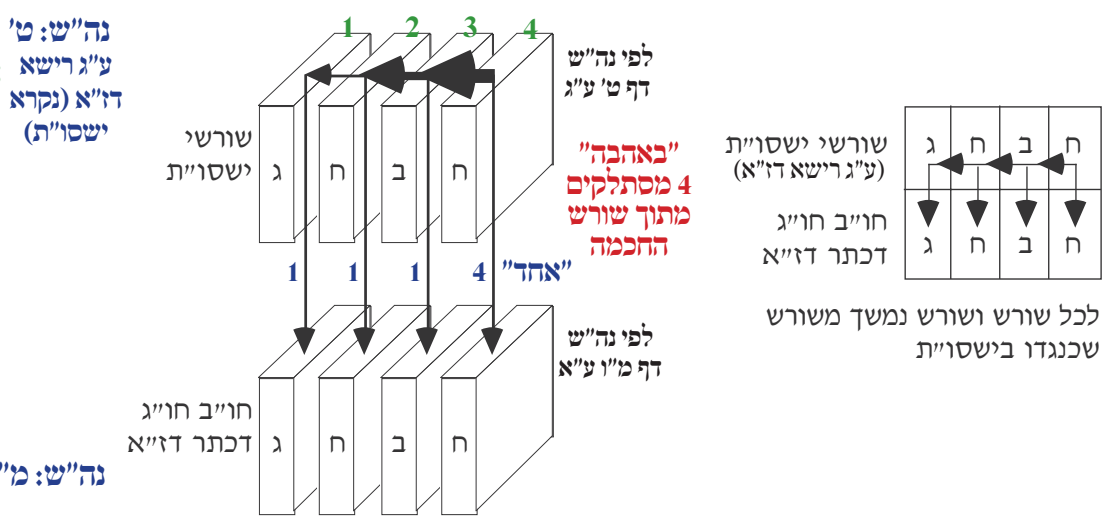
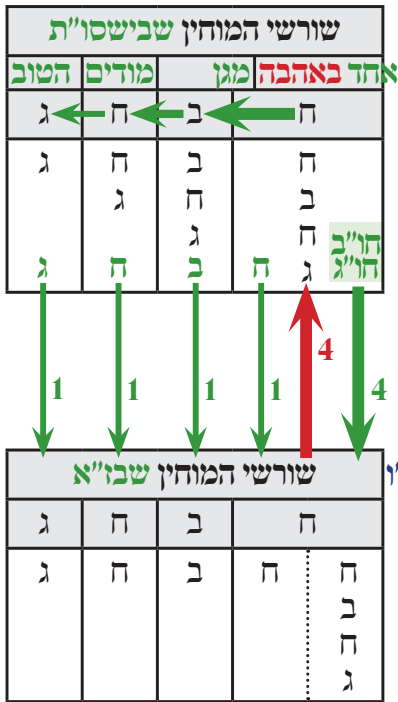
מתרין: גם במילת "אחד" מכניסים לחכמה דכתר בלבד, ומה שכתב בסדור חו"ב חו"ג דכתר, כוונתו חו"ב חו"ג דחכמה דכתר (לא כתירון השד"ה שמסיב את הכתובת לקשע"ה וכו'). ומדוע א"כ לא כתובה המילה "חכמה"? הרש"ש קיצר בדבריו, ומ"ש כתר, להוציא מטעות שהכוונה לחב"ד הכוללים. לכן הדגיש כתר, וברור מאליו שעוסקים רק בחכמה דכתר עד "מזן אברהם".

מביא בשם ת"ח (הוא ר' אליהו משען הנ"ל, מ"עלי נהר") שאמר שבק"ש המשכת המוחין לחו"ב חו"ג דכתר. ומקשה עליו הרי בק"ש הבאנו ו"ק דגדלות דאימא, וב"אלוקי..." הבאנו ג"ר דאימא. א"כ בהכרח הג"ר מתיחסים לו"ק דק"ש. הג"ר הם דחכמה, ולכן הו"ק דק"ש הם בהכרח דחכמה בלבד.

יג. ענ"ה דף מה' ע"א: המוחין של שאר השורשים באים משורש החכמה, עפ"י נה"ש דף ט' ע"ג הנ"ל. ולכן במילת "אחד" הכניסה היא לחכמה דכתר בלבד.

מקשה: מהסדור ("אחד", דף מ' רע"ב) נראה שהבינה וחו"ג נמשכו ישירות מישסו"ת ולא עברו דרך החכמה דכתר (נה"ש דף ט' סע"ג). הגהת השד"ה (ענ"ה דף צ"ה ע"ב אות כ"ב, דף מ"ח רע"א אות פ"ה): יש לקיים את נה"ש (דף ט' ע"ג) בשורשים שבישסו"ת, ששם שורש החכמה מעביר לשורש הבינה וחו"ג. אך בכניסתם בשורשי המוחין דז"א, כל אחד מקבל ישירות משורשו שבאימא.

ומה שמצינו שמוחין דחכמה דכתר מתפרטים בברכת אבות לחו"ב חו"ג (במילת "האל, הגדול הגיבור והנורא, באהבה"), זה מצד שבחכמה נשרשים שאר המוחין, ואז אין העברה ישירה מחכמה לבינה וחו"ג דז"א.

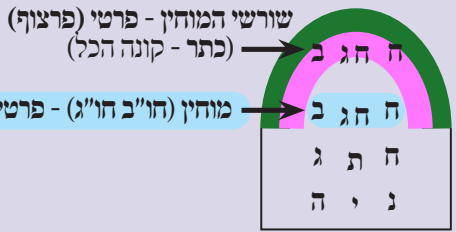

יד. אוצרות חיים דף ל"ז אש"ל אות ו': עפ"י שעה"כ דף ל"ח ע"א, כל העמידה עוסקת בחו"ב חו"ג שבכתר, ורק בשים שלום יש המשכה לחב"ד וו"ק. ושם יש שלושה יחודים בסוד נ"ר. יחוד ראשון, הוי"ה אהי"ה, שם אנחנו מכוונים על הורדה לשורשי המוחין שבכתר ע"י ד' כריעות וזקיפות. ובלשון הרב "ולהוריד משורשי הד' מוחין אשר בכתר ממש". ביחוד השני, הוי"ה אלקי"ם, להוריד לחב"ד דז"א. א"כ מה הכוונה להוריד משורשי הד' מוחין, אם תאמר מכתר דז"א לחב"ד, הרי זה נעשה ביחוד השני. מכאן מוכיח השד"ה שהשורשים הם דכתר דנה"י דישסו"ת שהם שורשים לשורשי המוחין דכתר דז"א. ומהם אנו ממישיכים ביחוד הראשון (ע"י כריעות וזקיפות) לכתר דז"א.

טז. שע"ר ח"ב שאלה קמ"ב: מתלבט מהיכן נמשכים בינה וחו"ג דכתר, האם מחכמה דכתר בתוך ז"א, או מע"ג רישא דז"א, ישירות לבינה וחו"ג. ומבאר שיש לקיים את נה"ש דף ט' ע"ג בשורשים שבישסו"ת הנמצאים ע"ג רישא דז"א. אך ההמשכה לבינה וחו"ג דכתר דז"א היא ישירה מאימא, עפ"י הגהת השד"ה הנז' בענ"ה.

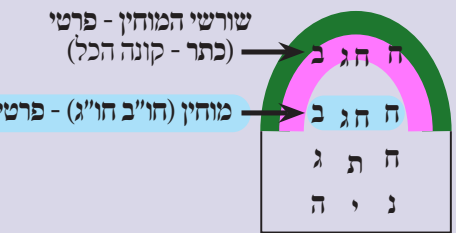
שורש **הבינה** דכתר (נוק' דעתיק) - **כללי**
(24 פרצופים - כו"ז ב' - מגן אברהם)

פני' דפני' (3) | **אבא** (2) | אהור (2) | פנימי (2)

פרצוף אחד (מתוך 24, בשורש הבינה)

פני' דפני' (3) | **אימא** (2) | אהור (2) | פנימי (2)

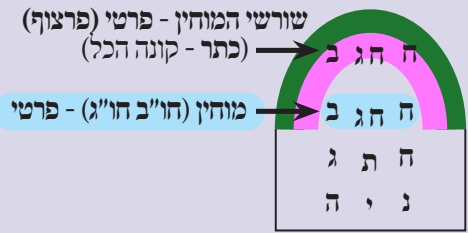

פרצוף נוסף (מתוך 24, בשורש הבינה)

ועוד 22 פרצופים כאלה בשורש הבינה
(כולם בעובי, שווים)

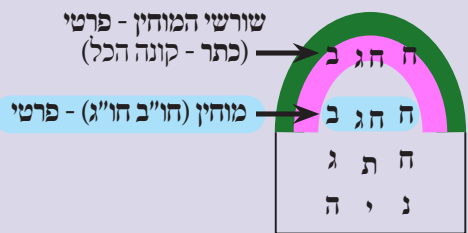
שורש **הגבורות** דכתר (נוק' דא"א) - **כללי**
(24 פרצופים - כו"ז ד' - הטוב שמנך)

פני' דפני' (3) | **אבא** (2) | אהור (2) | פנימי (2)

פרצוף אחד (מתוך 24, בשורש הגבורות)

פני' דפני' (3) | **אימא** (2) | אהור (2) | פנימי (2)

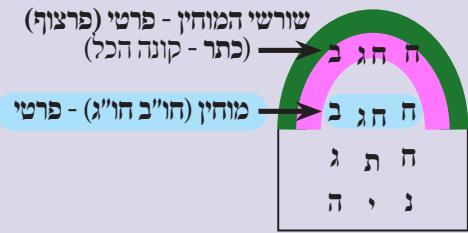

פרצוף נוסף (מתוך 24, בשורש הגבורות)

ועוד 22 פרצופים כאלה בשורש הגבורות
(כולם בעובי, שווים)

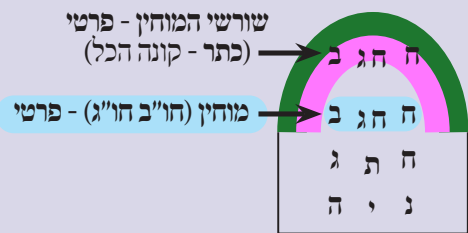
שורש **החסדים** דכתר (א"א דכ') - **כללי**
(24 פרצופים - כו"ז ג' - מודים)

פני' דפני' (3) | **אבא** (2) | אהור (2) | פנימי (2)

פרצוף אחד (מתוך 24, בשורש החסדים)

פני' דפני' (3) | **אימא** (2) | אהור (2) | פנימי (2)

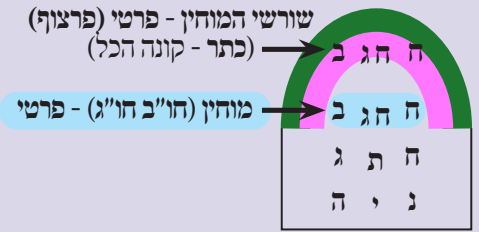

פרצוף נוסף (מתוך 24, בשורש החסדים)

ועוד 22 פרצופים כאלה בשורש החסדים
(כולם בעובי, שווים)

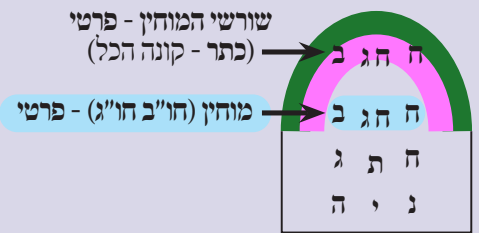
שורש **החכמה** דכתר (עתיק דכ') - **כללי**
(24 פרצופים - כו"ז א' - אבות)

פני' דפני' (3) | **אבא** (2) | אהור (2) | פנימי (2)

פרצוף אחד (מתוך 24, בשורש החכמה)

פני' דפני' (3) | **אימא** (2) | אהור (2) | פנימי (2)

פרצוף נוסף (מתוך 24, בשורש החכמה)

ועוד 22 פרצופים כאלה בשורש החכמה
(כולם בעובי, שווים)

סדר כניסת המוחין דאימא בז"א בכריעות (זקיפות)

עץ חיים למוצאיהם

ברכת מוגן אברהם / מודים / הטוב שמך

① ע"ג רישא דז"א (אחד)

② תיבת אחד

③ תיבת ברוך
(כניסה בעצמות)

④ תיבת אתה
(כניסה בעצמות)

מוחין חב"ד מצד אימא
לבוש פ"ע דנה"י דאימא

מוחין חג"ת מצד אימא
לבוש פ"א דנה"י דאימא

מוחין נה"י מצד אימא
לבוש פ"ת דנה"י דאימא

כלי חב"ד דז"א

כלי חג"ת דז"א

כלי נה"י דז"א

מוחין חב"ד מצד אימא
לבוש פ"ע דנה"י דאימא

מוחין חג"ת מצד אימא
לבוש פ"א דנה"י דאימא
כלי חב"ד דז"א

מוחין נה"י מצד אימא
לבוש פ"ת דנה"י דאימא
כלי חג"ת דז"א

כלי נה"י דז"א

מוחין חב"ד מצד אימא
לבוש פ"ע דנה"י דאימא
כלי חב"ד דז"א

מוחין חג"ת מצד אימא
לבוש פ"א דנה"י דאימא
כלי חג"ת דז"א

מוחין נה"י מצד אימא
לבוש פ"ת דנה"י דאימא
כלי נה"י דז"א

ברכת אבות

① ע"ג רישא דז"א (אחד)

② תיבת אחד
(כניסה בעצמות)

③ תיבת ברוך
(ידידה בהארה בלבד)

④ תיבת אתה
(ידידה בהארה בלבד)

מוחין חב"ד מצד אימא
לבוש פ"ע דנה"י דאימא

מוחין חג"ת מצד אימא
לבוש פ"א דנה"י דאימא

מוחין נה"י מצד אימא
לבוש פ"ת דנה"י דאימא

כלי חב"ד דז"א

כלי חג"ת דז"א

כלי נה"י דז"א

מוחין חב"ד מצד אימא
לבוש פ"ע דנה"י דאימא

מוחין חג"ת מצד אימא
לבוש פ"א דנה"י דאימא
כלי חב"ד דז"א

מוחין נה"י מצד אימא
לבוש פ"ת דנה"י דאימא
כלי חג"ת דז"א

כלי נה"י דז"א

מוחין חב"ד מצד אימא
לבוש פ"ע דנה"י דאימא

נתק בהארת המוחין
מוחין חג"ת מצד אימא
לבוש פ"א דנה"י דאימא
כלי חב"ד דז"א

הארת חג"ת (בהארת פ"א)
מוחין נה"י מצד אימא
לבוש פ"ת דנה"י דאימא
כלי חג"ת דז"א

הארת נה"י (בהארת פ"ת)
כלי נה"י דז"א

מוחין חב"ד מצד אימא
לבוש פ"ע דנה"י דאימא

הארת חב"ד (בהארת פ"ע)
מוחין חג"ת מצד אימא
לבוש פ"א דנה"י דאימא
כלי חב"ד דז"א

הארת חג"ת (בהארת פ"א)
מוחין נה"י מצד אימא
לבוש פ"ת דנה"י דאימא
כלי חג"ת דז"א

הארת נה"י (בהארת פ"ת)
כלי נה"י דז"א

בעולם הכריחה הם נעשים נקו' קטנה כלולה מעשר כנודע ושאר
 בחי' של ט"ס נשארו דבוקות למעלה אחר באחר עם ז"א מרגליו
 עד החזה ובעלות אותה נקו' בצרכת אבות אחורי ז"א דאלילות
 מתחברת מדרגה אחר מדרגה עם כל הע"ס ונעשית פרוץ שלם
 ודבר זה מוכרח להיות כך שאל"כ מה הוא המיעוט שנתמטע
 ויכרה בסוד נקו' קטנה כנודע וזה יובן במ"ש במ"א כי בחי' המלכות
 שבמלכו' בלבד היא היורדת בכל עולמות ב"ש כנל"ד חיי"ט
 וכבר נת"ל אך ע"י סדר הקבצנות ומירות ותפלה יולד דשחרית
 נכללים כל שאר העולמות של עשוי' יציר' בריאה זה בזה כמבואר
 במקומן עד שנמצאים עתה כולם כלולים בהיכל קה"ק דבריאה .
 וגם ההיכל הזה כלול הוא במלכות דל"ג' . והרי כל העולמות
 כולם קשורים ונכללים . וכבאר עתה ענין עליית ט"ס אלו של הנקבה
 הנקראת עתה אלליתו דרך סתם בשם מלכות דאלילות וזה החלי' בע"ה:
ברוך (א) כבר נתבאר בס' התיקונים ענין שני כריעות שר"ך
 לכרוע בכל ברכה ולזקוף שני זקיפות וזה ביאורם .
 (ב) הגה כריעות התפלה באבות תחילה וסוף יש שני כריעות
 ושני זקיפות בסוד מ"ס כל הכרוע כרע בצרוך וכל הזקוף זקוף
 בשם וסוד שני כריעות יוד לגבי הא וסוד לגבי הא וסוד שני זקיפות'
 הא לגבי הא וסוד לגבי יוד וזה בכל אחד ואחד וכן בסוף ברכת
 הודאה . אבל בתחלת ברכת הודאה אין בה רק כריעה א' וזקיפה
 א' כי כנ"ל גופא גמין לגבי ברכיין סוד ו' לגבי ה' ורישא גמין
 לגבי גופא יוד לגבי הא וזקוף ברכיין לגבי גופא סוד הא לגבי
 ואו' . וגופא לגבי רישא סוד הא לגבי יוד ואמנם בתחלת ברכת
 הודאה לא יש שם ברוך ולא הש"ס . נמצא שבכריעה זו היא
 בסוד ואו' לגבי הא וזקיפה הא לגבי ואו' בלבד . ולפיכך ירידים אנו
 לחזור ולעשות כריעה שנית וזקיפה שניה בצמודים דרבנן להוריד
 יוד לגבי הא ולזקוף הא לגבי יוד (ג) :

הנה במלת ברוך לריך אתה לכרוע כריעה א' ואל תכרע עתה רק
 גופך בלבד ובמלת אתה הכרע פ"ב ואז תכרע את ראשך
 וז"ש בתיקונים דבני למכרע ואו' לגבי הא יוד לגבי הא פי' כי ואו'
 הוא גופא יוד הוא רישא ובמלת יהוה תזקוף שני זקיפות . בתחל'
 תזקוף גופך לבד וזהו ענין הא תחל' לגבי ואו' ואח"כ הזקיפה הב'
 הוא שתזקוף ראשך וזהו ענין הא עלאה לגבי יוד והנה נמצא בס'
 התיקונים שר"ך לכרוע בשם אהיה ר"ל במלוי יודין ולזקוף בשם
 ההויה ר"ל במלוי יודין ג"כ . ועתה נבאר צפרטות דברים אלו .
 הנה נת"ל כי בקי"ש לא נכנסו בז"א וזלתי המוחין דו"ק בלבד מזד'
 אימא אבל הג"ר דמוחין דמלך אימא וכל הע' מוחין דמלך אבא
 כולם נשארו למעלה בסוד אור מקיף על ראשו . והנה ע"י זוג
 אור"א הנרמז בג' שמות ה' אלהינו ה' צפ' שמע ישראל נכנסו
 ו"ק דמוחין ועתה לריך לעשות זוג אחר אל אור"א בצרכה זו כדי
 להכניס בו ג' המוחין הראשונים דמלך אימא ע"י תוספת הארה
 שתמשך בז"א ע"י זה הזוג הב' דאור"א ויכנסו ג"כ אח"כ כל הע'
 מוחין דמלך אבא ע"י תוספת הארה וכמשי"ת בע"ה :

נהנה הג"ר דמלך אימא הם למעלה בסוד אור"א ברישא דו"א .
 וכבר ידעת ענין שם הויה אשר כוללת כל עולם האני'
 באופן זה א"א בקו"ט של יוד אבא ביוד אימא בזה ראשונה ז"א
 בואו נוקבי' בהא אחרונה וגם מלבד הויה זו עוד יש הויה אחרת
 כוללת בחי' ז"א כולו עד"י כי הכתר שלו רומז לקו"ט של יוד וחור"ב
 ליי"ה ו' קלוטיו לואו והמל' נוקבא דידיה באות הא אחרונה . וגם
 מלבד זה עוד יש הויה אחרת כוללת ספי' הת"ת לבדה של ז"א
 כמבואר אלליתו בשער שמות הספי' וזכור היטב הקדמות אלו
 למה שנבאר עתה . גם לריך שתדע כי בחינת אימא הנכנסת
 ומתפשטת ומתלבשת תוך ז"א (ד) והמוחין דו"א מלוכשים
 בתוכה כנודע הנה בחי' אימא זו היא נקראת שם אהיה במלוי יודין
 שהיא בגי' ללא המתפשט תוך ז"א בסוד אך בללא יתהלך איש והנה
 כמו שביארנו בשם הויה כי ג"ר נרמזו בשני אותיו י"ה ו"ה נרמזו
 בב' אותיו ו"ה כן הוא ממש בשם אהיה כי ג' מוחין עלאין נרמזו
 בשני אותיות א"ה והמוחין דו"ק תחאין רמוזים בשני אותיו י"ה
 ונמצא שעדיין לא נכנסו ברישא דו"א אלא ב' אותיות אחרונות
 י"ה ממש אהיה שהם בחינת מוחין דו"ק . גם לריך שתדע (ה)
 כי ז"א נעשה ע"י כ"ב אותיו האלפא ביתא כנודע . והנה הם מתחלקות

בו לג' חלוקות בגי' קוין שלו ז' אותיות הראשונות בקו ימינו וז'
 אותיות שניות בקו שמאלו וח' אותיות הנשארות בקו האמצעי שלו
 וכן זכר בזוהר פ' בראשית דו"א ע"ב וזהו סדרן הצבדדו"א בחסד
 חטיכלמ"צ בצבורה סעפ"ל קרש"ת בת"ת כך פי' מורזיל (ד) וז"ס
 להחיל אותיו יש אשר סודו ביארו וזוהר פ' תרומה דקס"ו ע"ב
 (כי ש"י עולמות אלו שריין תחות כורסוי' תחות עלמא דא"א כו'
 והענין הוא שהצבונה המתלבשת תוך ז"א לתת לו מוחין נקראת
 עלמא דאתי מפני שתמיד אתי וגומשך הוא שפע גו רישא דו"א
 ואלו הו"ש עולמות הם הכ"ב אותיו עומם אשר הם בצביגה וכולם
 מתחלקו ב"א . האמנם עיקרם הם למעלה בג"ר דו"א אבל
 הארתם יולאת וגלית לחוך במקום שנגמר וגשם היסוד דאימא
 שהוא בחזה דו"א כנודע ואז משם וילך הם מתחלקין לג' קוים
 ונמצא שעיקר הארתם הם בחג"ת דו"א וז"ס בזוהר דאינון תחות
 עלמא דאתי שהוא במקום סיוס היסוד דאימא הנקרא עלמא
 דאתי שהוא בחזה דו"א . גם פירושו הוא באופן זה כי מקום אלו
 הכ"ב אותיו הם למטה ממקום מוח הבינה דו"א עלמא אשר גם
 היא נקרא עלמא דאתי . האמנם שרשם האמיתי הוא בגי' מוחין
 עלאין אלא שהארתם מתגלה למטה בחג"ת דו"א אבל אין ענין
 זה רק כאשר הע' מוחין כולם נכנסים בז"א אמנם עתה שעדיין
 לא נכנסו רק המוחין דו"ק נמצא כי כל הארה של אותם הכ"ב
 אותיות שבציגה הנמשכין אל ז"א הם עדיין על רישא דו"א וההארה
 שהיתה נמשכת בחג"ת דו"א היא עתה ברישא דו"א (ו) ובג"ר
 שבו מתחלקות אלו הו"ש עולמות שהם הכ"ב אהוון הגו' ועוד
 נשארים מן אלפא ביתא ה' אותיות האחרות הכפולות הנקרא' מנלפ"ך :
וכבר הודעתך כי אלו ה"ס ה"ג הגו' בזוהר ואלו מוזכרין
 אותם פעמים רבות . והיותם אותיות כפולות הוא לפי
 שיש בדעת דו"א ה' חסדים וה"ג ובהכנסם כל המוחין ברישא דו"א
 היסוד שלו הוא כולל כל הכ"ב אהוון כזכר בזוהר (ז) על פסוק וישכב
 במקום ההוא וי"ש כ"ב פירושו כי הו"ש עולמות הגו' ה"ס הכ"ב
 אהוון עלמא וכולם נטוים תוך היסוד דאימא בהיותה מלוכבת
 תוך החזה דו"א ומשם יולאים הארוטיהם ומתגלים בז"א ונחלקים
 כל הכ"ב אהוון בחג"ת דו"א . וגם הכ' עיטריין (ח) ניתנים ה"ג
 עלמא אל הנקבה והה"ח מתפשטים בז"ק דו"א כנודע אבל עתה
 כל החור"ג הם למעלה על רישא דו"א בסוד אור"א כי עדיין לא
 נכנס היסוד דאימא (ט) והנה מן אותה העת שאמרנו תהלות לאל
 עליון גואלם כו' כנ"ל . אשר אז מלכא נפיק לקבלה ר"ל שאז מתחלת
 הארת הדעת בהיות' למעלה להאיר דרך קו האמצעי תוך ז"א
 עד היסוד בו ומאז וילך מחיל לנגם הארת הדעת והארת החור"ג
 תוך ז"א אבל שרשם נשאר למעלה :

ואמנם גם בהיות כל המוחין תוך ז"א היה פה (י) היסוד
 דאימא מתגלה במקום רחב שהוא בחזה דו"א והיו
 האורות מתגלים הרבה מאד ומאירים מאד בנה"י דו"א ויתר מן
 הארה שיש עתה בחג"ת דו"א לפי שעתה אש"פ שנכנסו כבר ו"ק
 דמוחין בז"א ונמצא שההארה שהיתה לריוה לרדת בתוך נה"י
 דו"א ירדה עתה בחג"ת שלו עכ"ל עתה ההארה הזו היא ויתר
 גרועה משעה שהיא למטה במקומה בנה"י לסיבה הגו' כי להיות
 ההארה הזאת בנה"י הנה היסוד דאימא היה אז בחזה דו"א והיה
 מתגלה במקום רחב גדול אבל עתה פי' (יא) היסוד דאימא הוא
 למעלה בכתר דו"א אשר שם הוא מקום לר ואין מקום לסבול ג'
 קוים של כח"ב ולכן ההארה המתפשטת משם אל חג"ת ג' אמצעיות
 היא מועטת מאד והרי הלענו לך כמה הלעות אשר בהם תבין
 כל מה שנבאר בביאור המלות :

ברוך (יב) בכאן תכרע גופך בלבד ותענין להוריד ו' לגבי ה'
 פ"י כי הלא המלכות היא ה' תתאה והיא עתה בהיכל
 קה"ק דבריאה וזריכה לעלות ולכן אנו מכוונים להוריד ה' לגבי ה"א
 תתאה להעלות' והנה זה הוא הו"א בחי' ת"ת דו"א שהוא סוד הואו
 כנייל והוא בחי' גופא דו"א ולכן גם בענין הכריע' לריך לכרוע הגוף
 לבד לא הראש וליך להמשך בתחל' הארה מן המוחין אל הת"ת
 דו"א כדי שיוכל לרדת ולהעלות את המלכות ולכן לריך לבין להוריד
 שני אותיות י"ה האחרונות שבשם אהיה אל ז' הואי' ואח"כ להוריד
 זו הואו לגבי הא שהיא מלכות אשר בהיכל קה"ק דבריאה וכבר
 נת"ל

הגהות וביאורים : (א) פ"ח פ"ח מעשר עמידה : (ב) ה"ג להיות כי מלאכי כמ"א שמים שלם שירות כננות אלה בקיור נמרץ מח"י הרב הגדול המשביר
 ו"ל ראיתי להעתיקם פה ואח"כ אחזור לנקומי וז"ל הנה בו' : (ג) עכ"ל כינה כוללת על הנזכר ואחזור לנקומי הראשון הנה כי : (ד) ל"ב
 עיין לקמן בענין חילוק שבת ליו"ט כי אימא המתפשטת בז"א הוא תבונה הנקרא בשם הויה דס"ג ו"ש (ס"א) : (ה) עיין ד"ל ד"ב ע"ב שאלה י"א : (ו) כנע"ח
 אימא ככתר : (ז) ועיין ד"ב שם : (ח) ה"ג עומם הניתנין אל הנקבה כו' : (ט) ש"ש : (י) פי' יען כי יסוד דאימא הוא בין פרוקס ראשונים דל"ה כנודע ולפ"ע
 לא נכנסו רק הפרקים האמצעים ותחתונים ופשוט : (יא) כנע"ח יתח מ"ת פה : (יב) כנע"ח אימא כי : (יג) פ"ח פ"ח מעשר העמידה :

גם הכוין ביות ה' של אהה אל ה' אהיות מנלפ"ך הכפלות . יהודה עתה תכוין להעלות זאת הנק' של המל' עד מקום החזה דו"א באחריו במקום שהיתה שם הח' אלילתה :

אלהינו

עתה אנו ממשיכין בך ברו"ן כדי שעי"ב יחזרו אח"כ פכ"פ וזה נרמז במלת אל של אלהינו כו' זה בקיבור (א) עוד ירצה באורך הדרוש הזה וכוונתו היא מה שראוי לכוין בה ביום ר"ה בנפ"י שחרית לבד והנה בתחל' נקדים לה הקדמה א' (ב) והיא כי אין שינוי וחילוק בין כונת ברכת אבות שבימי החול לימי ר"ה אלא בענין כונת הר"י' שאנו מוסיפין לכוין ביום ר"ה בכל בחי' ובחי' בצרכת אבות כמו שהבאר אבל בכל שאר הכונו' הם שוים. ועוד הדבר הוא לפי שעתה הם ימי הדין והגבו' והי"ו וכו' הוא בנ"י וכוונתו עתה אלה לבעל מציאותם אלא להמתיק ולבסס את הגבו' והר"י' האלו. ונתחיל בבית הברכה. ברו"ך תכוין בזה כי גודע הוא במש"ל שבבכ"ו יורר אור עד סוף גאל ישראל העליון את המל' עד היכל ק"ק דבריאה הנה היא בבחי' נקו' א' כלולה מ' ואינה עדיין בבחי' פכ"י כי היא בסוד לכו' ומעטאי את עלמך וכוונתו עתה להעלותה עד מקום אלילתה שהוא כנגד החזה דו"א בסוד אב"א. ואח"כ נעשה אותה פכ"י שלם וכוונתו פכ"פ. והענין הוא כי ד' בחי' יש אל המל' כנ"ל בבית אור משנת ד' ראשי שנים הם כו' הא' היא בחי' בסוד קשר של תפילין ש"ר תחת ג' ד' ששה חב"ד דו"א ושם הניח' שורש א'. עוד יש לה שורש תחת תנ"י דו"א ושם הוא מקום החזה. עוד יש לה שורש ג' תחת נה"ו דו"א תחת היסוד ושם הוא נקרא בסוד ה' אחרונה של הו"ה. עוד יש לה שורש ד' למטה בהיכל ק"ק דבריאה' ושם היא בסוד נקו' א' כלולה מ' אבל אין בה בחי' פכ"י ואי נקרא שם אדני'. וענין פכ"י חיי שרה בענין מערת המכפלה ותבין מה ענין ד' בחי' אלו הישב והנה כונתו עתה היא להעלות ולהמשיכ' אל שרשיה העליונים הד' אלו הנו' :

ונחזור

לבאר מלת ברוך הנה כונתו להמשיך בה בתחיל' בחי' דעת ק"ל בעת ר"ה היתה עדיין נקו' כלולה מ' כי עדיין היתה חסרה מן הדעת ק"ל והמשיכה זו אנו ממשיכין אלו מן היסוד דו"א הנק' ברוך. וגודע כי הדעת ק"ל שבה היא בחי' עטרא דגבו' מנ' עטרין אשר בדעת דו"א כי עטרא דחסד נחלקת לה' חסדים המתפשטים בה' קלוות דו"א מחסד עד הוד שבו ועטרא דגבורה הנחלקת לה' גבו' המתפשטות בה"ק שבנקבה מחסד עד הוד שבה. ואמנם עתה עדיין הם עומדות ביסוד דו"א ומשם נמשכת ויחסיט בדעת שבה ולכן לריך שתכוין במלת ברוך כי היא זו הנקו' של המלכות הנק' ברוך בכל הגבו' ריבוי' דברוקי שהם ההיכלות שלה שנקללו בה. וגם תכוין אל היסוד דו"א כי גם הוא נק' ברוך ומשם יורדת היתה עטרא דגבו' בנקו' הזו הנק' ברוך כנו' ועי"ב יש בה דעת ק"ל. ולריך שתכוין כי הנה בתח"י היא עטרא דגבו' היא הו"ה א' פשוטה שהיא בני' כ"ו וכשניתנה בדעת של הנקבה מתחלקת לה' הויות שהם הג' והם בני' ק"ל הרי עתה בחי' כ"ו ק"ל ומסר ע"ב לתשלום ברוך' וזה ענינם. הנה תכוין אח"כ כי המל' בהיות' בסוד נקו' א' אין בה רק ג' קוים והיא ג' כליל' בני' כי חב"ד שלה נכללת בחג"ת שבה. וגם הנה' שבה נכללת בחג"ת שלה וגמלא שאין בה רק הוראת' ג' וקיים ולכן אפי' שאלו הה"ג שהם ה' הויות אשר בדעת שבה הם עמידות להתפשט בה אחר היותה בחי' פכ"י בה' קלוותיה שהם מחסד עד הוד שבה עכ"ל כיון שעתה היא נקו' א' בלבד אשר לכן אין בה רק הוראת' גילוי ג' קוים בלבד כנו' לכן אין מתפשטות בה רק ג' ההויות' מן הה"ג בחג"ת שלה וז' הויות האחרות אינם מתפשטות עדיין. והנה ענין התפשטות הזה הוא כי מה שהיה שד עתה בדעת שבה בבחי' ד' אהיות הויה הם עתה בדרך התפשטות הוה י"ה יה"ו יה"ה שהוא ענין ריבוי' הויה שהוא בני' ע"ב והרי עתה הם ג' בחי' כו' ע"ב ק"ל שהם בני' ברוך. ובהר' בארנו לעיל כי בכל בחי' ובחי' לריך לכוין בחי' ר"י. והנה הר"י' שלריך לכוין בכאן הוא בסוד ג' הויות הנו' המתפשטות בחג"ת שלה כנודע אשר כל א' מהם היא בני' ע"ב כנו' והנה ג"פ ע"ב הם ר"י' גס תכוין אל ר"י' ב' באופן אחר. והוא כי תכוין במלת ברוך שהוא בני' ר"י' ועוד י"ב והנה הר"י' הם ג"פ ע"ב הנו' והי"ב הם י"ב אהיות שבמילוי אדני' במילואו כזה אלק דלת נון יוד. והנה הר"י' הזה נמשך במל' הנק' אדני'

כי כבר נודע לעיל כי שורש המל' היא תחת היסוד ושם עומד' בסוד ה' אחריו של הויה אבל בהיותה בבחי' בבחי' נקו' נקו' שם אדני' והרי נתבאר ב' בחי' ר"י. והנה עד עתה נתבאר בבחי' המתפשטת בנקו' הויה ועתה לריך לכוין ע"י מי נמשכין אלו ההארו' וענין כונה זו היא בסוד ב' הכריעו' שלריך לכרוע במלת ברוך אהה כמבואר באורך בצרכת אבות דנפ"י שחרית. וסנה הכריעו' הא' היא לכרוע הגוף לבדו במלת ברוך והכריעו' הב' היא לכרוע במלת אהה הראש כנו' בווהר דבחי' גמין רישא וכוונת אלו הכריעות הוא. דע כי ז"א יש בו הו"ה א' שלימה הכולל את כולו והנה במלת ברוך תכוין בכריעה הויה של גופך להוריד בתחלה ו' לגבו' ה' תתאה להאריה ולתת בה כח שמוכל המל' הנקרא אדני' בהיותה בסוד נקו' בבחי' להעלות למע' וזו הנה' שאנו מורידין אות' ו' לגבה היא שורש הנ' של המלכות אהה הנק' ה' תתאה של הויה העומדת תחת היסוד דו"א. והנה בחי' הר"י' שלריך לכוין בזה הוא זה כי ב' אהיות ו"ה הנו' נעשים ר"י' באופן זה כי ליור אות ה' ר"י' ועם אות ה' הרי ר"י'. וענין ר"י' הוה הם ג' הויות דמלוי' ס"ג ועם י' אהיות המילוי הרי ע"ג והנה ג"פ ע"ג הם ר"י' כי הא' המארתת בכל הויה מהם הוא בחי' הכללות שבה ותכוין כי ג' הויות אלו נמשכות מאות א' מאהיה דמילוי הויה שבבחי' ותכוין כי גם י' לורה הוא יו"ד כזה **א** הרי ר"י' והרי ב"פ ר"י' אחרות :

אתה

עתה לריך לכוין כי אחר שבאר נמשך בה בחי' דעת ק"ל בהיותו עדיין בסוד נקוד' אנו לריכין לתת בה כח לעשות פכ"י שלם אח"כ והנה אין הפכ"י נעשה אלא ע"י האותו' כנודע ולכן תכוין בכריעו' הראש אשר במלת אהה להוריד לה כ"ו אהיות' שהם כ"ב דא"ב וה' הויות של מנלפ"ך מן היסוד דו"א כנודע כי כל האהיות' הם ביסוד הנק' ברוך בסוד גילה ושמח' כך זהו ענין מלת אהה א"ת ה' כי א"ת הם כ"ב אהיות שיש מן א' עד ת"י' בא"ב ואות ה' הם ה' אהיות מנלפ"ך הויות' וענין הר"י' שיש עתה הם ג"פ ר"י' כמ"ס. הא' הוא כי תכוין כי אהה הוא בני' ת"ו כמנין ר"י' לפ"ך והענין הוא כי כונתו הוא להמתיק את המנלפ"ך של המל' ע"י הורדת זה המנלפ"ך הרמוז בה' של אהה כנו' ואמנם ב' הגבו' הנרמוזת בב' אהיות מ"ן שבמנלפ"ך דמל' כבר נתמחקו במלת ופי' יגיד שתהלק כנ"ל בתפלת שחרית דחול כי פ' הוא בני' מ"ן ולכן א"ל עתה להמתיק ולבסס אלא ג' גבו' לפ"ך. והנה בארנו כי אהה הוא בחי' ר"י' לפ"ך והנה הר"י' הם בחי' הכ"ב אהיות הנרמוזים בא"ת מן אהה והלפ"ך הם רמוזים של אהה. וענין היות הכ"ב אהיות בחי' ר"י' הוא באופן זה כי הנה כל אות מהכ"ב אהיות כלולה מ"ס והם עשר פעמים כ"ב הם ר"ך ולהיות כי מספר ר"ך הוא ענין רכות ורחמים ולא קושי הדין לכן לריך לסלק מהם ד' אהיות' וישארו ר"י' שהוא כמנין גבו' והר' אהיות האלו שנספר הם ד' אהיות גיכ"ק השרשו' בלבד פ"י כי כבר נח"ל כי כל אות כלולה מ"ס והנה הם מ' אהיות ג' ואין אנו מסירין רק ד' אהיות' גיכ"ק השרשו' בלבד ועטם למה אנו מסירים ד' אהיות' אלו ולא אחרות וגם ארך אלו הם ר"ך ורחמים יותר מן האחריו הענין הוא זה כי הנה כ"ב אהיות' נמשכות מן חמש מולאות הפה כנודע והנה הם גולרים מן חיבור הדין והגרון שהם בחי' חו"ב והנה אהיות' גיכ"ק הם אהיות המיד' שהם חכמה ומשם נתפשטו כל שאר האהיות' ויחסיט בגרון שהוא בינ' ולפי שחכמ' הוא רחמים גמורים אין להכניס אהיות' שהם גיכ"ק במנין לפי שיתבטלו הדין לגמרי ואין כונתו לבטלם אלא להמתיקם ולבססם בלבד. ואמנם ענין אהיות' לפ"ך אם תחבר עמהם הויה אהה פשוטה העולה בני' כ"ו יה' הכל ר"י' אחד באות ה' של אהה. אמנם שני ר"י' הנזכר הם רמוזים בשתי אהיות א"ת של אהה בבחי' ליוור וסנה הם ב' ר"י' אחד באות א' של אהה בבחי' ליוור. כי א' היא ליוור יוד וזו ר"י. גס ת' היא ליוור ר"י' כזה ת' הרי הם ב' ר"י' הא' הוא כנגד כ"ב אהיות א"ב והא' כנגד אהיות לפ"ך. והר"י' הנ' הוא בהחברות הכ"ב אהיות' וה' אהיות' מנלפ"ך בחיבור א' ולכן לריך ליייר מלת אהה בליוור אהיה בזה האופן א"ה של אהה הם א"ה של אהיה אבל אות ת' של אהה ליוור הוא ר"י' כנ"ל והנה הר' והואו של הת' הנו' הם ליוור ד' והיא ה' א' ועם אות יוד של הת"י שבסופה הרי י"ה של אהיה

הגרות וביאורים : סוף עשה וכולם מתלכדים זה נחוד זה באופן זה כל כתיבם דל פרטי פרטי דלעילי המתפשטין כל לורך אהיות מתלכדים זה נחוד זה וכן ספירת החכמה כיוולא באופן דהעשר ספירות מתפשטים לפשרה פשמים אהיות' אהיות' דהת' ועליו אהיות' דכניה ועליו אהיות' דחסד ועליו אהיות' דגבורה וכיוולא בכל השאר והנה בחלו המימ' דרה' עד יוה"כ עסקנו באהיות' דכניה והנה כל כ"ה הוא אהיות' דהיל ממש כלל פרטי לריך לכוין כל כוונת ומירות ויוור שהוא חיקון אהיות' דגבורה ר"ל בינות דגבורה דו"ק דו"א דישארו' אהנים כל תמלות הוא כפרטיו גבורה אהה מל' אהיות' [דף פ"א ע"א וע"ב : (א) עיין אמת ליעקב דק"ג ע"א שאלה י"ב : (ב) עיין נה"ל ד' פ"ב ע"א [הקשה וז' בענין עמדה דתפלת שחרית דרה' כתב הרב זל"ה שהיא כפ"ר תפלת שחרית דחול ממש ואין ביניהם הפרש כלל אלא בחי' הר"י' לבד וז"ע גדול כי נראה שהפרש גדול ביניהם שחיל הנוקבא עולה בכריעות וברכה אינו עולה אלא בוקיעות. והם עולה בוקיעות עד החזה והכא' עד הכתר] וענין חו"מ דקס"ב פ"ב ד"ה הנה כמננו ודקמ"ה פ"ב ד"ה והנה היה אומר : (ג) כפס"ת הטעם והם בני' מ' :

בגבורות ז"א וכו', אמנם חסד ראשון שבה"ח נחלק לו' בחי', לז' ספירות, ומתפשט בחסדים דכולם, וחסד השני מתפשט בגבורות דכולם, יעו"ש.

שם, דחסד, נ"ב, שלה.

שם, במזמור יחננו, נ"ב, ובמזמור, מלת יחננו.

דף פ"ט ע"ב, מ"ז ל"ז, נ"ב, נלע"ד דרך אפשר עפ"י מ"ש בכונת מאה ברכות, ששני ש"ת המגולים, הם ל"ז, מילוי דס"ג, ועיין שער כ"ה בכללי החו"ג, כלל י"ד, מ"ז ל"ז הם בש"ת ונה"י המגולים שעולה או"ח שלהם לחו"ב שהם י"ה דע"ב ודס"ג דמוחין דמצד או"א ומגלים הארתם ע"י בקיעת יסוד דאימא, וגם חו"ב עולה או"ח שלהם עד כתר דז"א, וממשיכין אותו לראש ז"א.

דף צ' ע"ג, עסוקין בתשמיש, נ"ב, נלע"ד לישב, המאמר הזה איירי בזיווג לעשותה כלי, והמאמרים הנ"ל, בזיווג להולדה, ולא פליגי, וא"ש את"מ, הרב נתנאל חבובה ז"ל.

דף צ"א ע"ב, עתה ודי בזה, נ"ב, ועתה די בזה.

שם, והז"א לבדו, נ"ב, נ"ל שזה היחוד דאו"א הנעשה בקונה הכל כמ"ש מוהר"ח ז"ל בדרוש ב' דעמידה, בתיבת קונה הכל. השד"ה.

שם, עד יום שמיני עצרת, נ"ב, עיין ע"ח של"ז פ"ב, ועיין תו"ח דף קכ"ג ע"א, שכתב שכאן מדבר בזו"ן דסדר הזמנים.

שם ע"ג, המאמר, נ"ב, עיין זוהר הרקיע, דף קפ"ו ע"א, מה שפירש.

דף צ"ב ע"א, ואינו, נ"ב, ואינה.

שם, ואז ננסר, נ"ב, עיין שער הפסוקים פרשת וישלח, וע"ח של"ה פ"ה, ושער ההקדמות דף נ"א סע"ג, וצריך ישוב.

שם ע"ב, דמתגלפין, נ"ב, עיין נה"ש דף ל' ע"ג [ל"ח ע"ד, סד"ה דע כי הנוק"ן ז"ל, ויעקב ורחל הננסרים ברה"ו וכו', עם כל ביע, הנקרא יעקב, בערך כללות א"ק כנדע.

שם, כל אחד מהם נקרא ראש, נ"ב, ר"ל שא"ק נקרא ז"א, והנוק"ן היא כללות האצילות עם ביע, ונקראת ע"ש אריך, א"כ יהיה הכתר והחכמה דנוקבא הננסרים ביום א' וב' דר"ה, הם גולגלתא ומוחא סתימאה דא"א. מו"ר השד"ה יצ"ו.

שם, ביום הג', נ"ב, מסכת ר"ה דף ח"י [ע"ב].

שם, בו ביום, נ"ב, מסכת ר"ה דף י"ט ע"א.

דף צ"ג ע"א, של הזכר, נ"ב, עיין לעיל דף צ' ע"ד שורה מ"ו.

שם ע"ב, ומעלה בנינה ובמוחין, נ"ב, כפי מ"ש הרב בדרוש הדעת, הובא בנה"ש דף ל"ג ע"ד [מ"ב ע"ג] וז"ל, אח"כ תלת פירקין תתאין דחג"ת הראשונים, נעשו תלת כלים לתרין עיטרין דעת תחתון, ואלו נקראים חג"ת של הנשמה, אלא שהם כלי מוח הג', הכלול מחו"ג, מו"ר השד"ה יצ"ו.

שם, בספירת הגבורה, נ"ב, פ"י בכלים אמצעים.

שם, דגבורה שבה, נ"ב, ר"ל בפנימיות, אבל בחיצו' הגבורה שלה כמו ביום א'.

שם, ההוד דאימא, נ"ב, ההוד נעשה גבורה, ובחזרה הגבורה שנעשית בינה.

שם, ועדין אף, נ"ב, (אף) [בסוגרין].

שם ע"ג, בתפילת שחרית, נ"ב, נה"ש דף כ"ט ע"ג ועיין שם רע"ד [ל"ז ע"ג-ד].

שם, נקדים לה, נ"ב, נקדים לך.

שם, שם אדנ"י, עיין ע"ח שער ל"ה סוף פ"א, ונלע"ד לפי שנקודה באצ"י, היא פרצוף שלם בבריאה, לפיכך נקראת כשהיא בהיכל ק"ק דבריאה, בשם אדנ"י, ודוק. מו"ר השד"ה יצ"ו, ועיין לקמן רע"ד. אח"ז ראיתי בספר הכונות כ"ז דף צ"ה שכן כתב שם הרב בפירושו.

ראשון נכנסין גדי ראשון דאבא. אבל לפי מ"ש מו"ר הק' הרש"ש זיע"א בהקדמתו על סדר ה... שג"ר דאו"א נק' אבא, וו"ק דשניהם נקר' אימא, יבא על נכון, ודומה לזה ג"כ כתב בנה"ש דף כ"א [כ"ז ע"ב] בתיבת שמע עי"ש, א"כ מה שנכנס בליל א' ג"ר דג"ר דישסו"ת, ובליל שני ג"ר דו"ק דישסו"ת. [לצערנו לא יכולנו לקרוא המשך ההג"ה מפאת היותה קרועה, ומטושטשת ביותר. ניעיין באור הלבנה דף רל"ו ע"ב רל"ז ע"א מ"ש שם. ובהשמטות לעלי נהר דף ד' ע"ב ד"ה א"ה ע"י לקמן. וכן בשערי רחמים ח"ב שאלה רס"ו דף ס"א סע"ג].
דף פ"ה ע"א, באופן זה, נ"ב, כי זה החסד הא' הוא נכנס כסדר מעילא לתתא, לכן ביום ששי, נכנס בחי' היסוד.

שם ע"ב, אשם, נ"ב, אשם הגדולה.

שם, בומ"ף, נ"ב, ע"ח ש' טנת"א כתב טעם אחר, יעוין שם.

שם ע"ג, שורה ט"ו בחינת החסדים, נ"ב, נלע"ד כי ע"י ספי' העומר יורד אור מקיף, ומנחת שעורים, נמשך אור פנימי, מו"ר השד"ה יצ"ו.

שם רע"ד, (שהם סוד ה' חסד, וה' גבור), נ"ב, [תיבות אלו בסוגרין].

שם, ה' דמים, נ"ב, שהם ה"ח, וה' גבורות, עם לבושיהם.

שם, זולתי, נ"ב, ר"ל אעפ"י שהובאו חמישים שערי בינה, בספר יצירה בהקדמה להראב"ד ז"ל, עכ"ז, השמות הרמזים בכל שער ושער, לא קבל כי אם ה' אוו', אבל שאר השערים, השמות בכל שער ושער, לא קבל.

דף פ"ז ע"א, הוא דאימ', נ"ב, חכמה דאימא, עיין בדב"ש דף א' ע"א [שאלה ג].

שם, באותו ענין, עיין בדרושי תפילין דרוש ו' [דף י"א סע"א] שכתב שהבטחון הוא [גדלות ראשון] באבא, שהוא תפי' ר"ת ונלע"ד כמ"ש מו"ר הרש"ש זלה"ה בנה"ש דף י"ג ע"ג [י"ז ע"ד] שו"ק דג"ר, כג"ר דו"ק. גם אפשר כפי מ"ש במבו"ש שער ה' ח"ב סוף פ"ז [דף נ' רע"א] שכתב וז"ל, שו"ק דגדלות נכנסים יחד עם ל"מ דקטנות ע"ש, גם אנחנו יכולים לומר שהארת מוחין דקטנות שני דאימא נכנסים יחד עם גדלות ראשון דיש"ס שהוא חכמות של שניהם ודו"ק מפי מורי השד"ה יצ"ו.

שם, בגוב"י אות א', ביסוד, נ"ב, ויסוד.

שם, חסד, תחות, נ"ב, צ"ל, דהוד.

שם, ולא עוד דאדרבא, נ"ב, ולא עוד אלא דאדרבא.

שם, אות ג', לדבר, נ"ב, שער מאמרי רשב"י ז"ל, הוא בחינת היסוד של זיווג הא', כמ"ש בשער הגילגולים הקדמה כו' דף כ"ו ע"ב.

שם, אות ד', דף נ"ט, נ"ב, והחדש, דף כ"ה [ל"ג ע"א].

שם ע"ג, ב' והוא, נ"ב, ב' והקטנות הא' הוא ה' וכו'.

שם, הלל, נ"ב, ברך והלל.

שם, גי' ע"ד, נ"ב, עם הכולל.

שם ע"ד, ליל א', נ"ב, אבל מו"ר הרש"ש זלה"ה סידר, שבוע א',

נכנס חסד הא', לחח"ן דחג"ת, דחג"ת נהי"ם, שבוע שני, נכנס חסד שני, בבג"ה דחג"ת, דחג"ת נהי"ם, שבוע שלישי, בדת"י דחג"ת, דחג"ת נהי"ם, ר"ל תפארת דחג"ת נהי"ם, שבוע רביעי, חסד הרביעי, נכנס לחח"ן דנה"י, דחג"ת, [נהי"ם]. ר"ל נצחים דחג"ת נהי"ם. שבוע חמישי, נכנס חסד חמישי, לבג"ה דנה"י, דחג"ת נהי"ם, שבוע ששי, חסד ששי, הוא כללות ו' חסדים, נכנס בדת"י דנה"י, דחג"ת נהי"ם, שבוע ז', חסד שביעי נכנס במלכיות.... עד"ז בנוקבא, שנכנסים בה, הו' גבורות בחג"ת נהי"ם שלה, בשבעה שבועות, וזה יבוא כמ"ש רבינו לעיל. וגם בדרוש יו"ד דף פ"ב ע"א, וכן מבואר היטב בע"ח שער כ"ה דרוש ב' בכללים של חו"ג כלל ח', וכתב שם, שאין לומר שכל בחי' החסד שבה"ח נכנס בחסד ז"א, וכל בחי' גבורות החסדים נכנס

רז) ש' כתב הרב צדוק ג' דר"ה די ל"ב ע"א ד"ה וציוס צ' דר"ה וכו' ומה טעם תקיעת שופר גם ציוס צ' דר"ה אבל הענין הוא כי אעפ"י שז"א נתעורר והקיץ משנתו ציוס א' ע"י תקיעת השופר עכ"ל כיון שלא ננסר מוח החכמה שבה רק הכתר שבה בלבד כנ"ל לכן עדיין אין זה התעוררות גמור ועדיין חוזר וישן עד יום הצי שננסרה החכמה שבה כנ"ל וירדו שם הגבורות דחכמה שבו וכיון שירדו שם הגבורות דחכמה שבו אז חוזרים לתקיע שופר ציוס צ' ומתעוררים המוחין וא"ל ז"א לחזור ולישן עוד עכ"ל ה"א אלה היא מה תלוי נסירת מוח חכמה שבה לשנת ז"א כבר מיוס א' ננסרו כחצ"ד חג"ת דז"א ונתנו כל הגבורות בכתר דרחל וציוס צ' מכתר שלה לחכמה שלה וגם פרק עליון דנ"ל דז"א ולמה הוא ישן עוד וכי בשביל שלא ירדו הגבורות בחכמה שבה הוא לריך לישן ל"ל ה' יע"א :

ת' הלשון של שה"כ הוא קשה להבין נוטה לכאן ולכאן מה שכתב והקיץ משנתו ציוס א' ע"י תקיעת שופר מוצן כבר הקיץ ומה שכתב אין זה התעוררות גמור ועדיין חוזר וישן עד יום הצי שננסרה החכמה שבה מוצן עדיין לא הקיץ כהוגן עד יום צ' לזה תירץ ר' שאל דווקא הי"ו מה שנתקן ציוס א' בתקיעות אהי דפנים אבל פנים דפנים עדיין לא נתקן עד יום צ' עולה למ"ן אהי דפנים ומציא פנים דפנים ולפי שעדיין לא נתקן צחינת יום א' נקרא ישן וגם ע"י שעולה למ"ן נקרא ישן וגם יום א' הנוקי מקבלת מאימא אבל יום צ' הנוקי אינה מקבלת אלא מז"א ויום א' ננסר מספירה לספירה ויום צ' מפרק לפרק ולא יחיה התעוררות גמור עד שינסר כתר וחכמה דנוקי כנ"ל בשב"כ אחר שננסר כתר וחכמה דנוקי אין לריך ז"א ליבן עוה בקלור מה שננסר ציוס א' נקרא הקיץ על אותה צחינה ומה שנשאר תקונו ליום צ' נקרא ישן לאותה צחינה ולא הקיץ לגמרי עד שיגמר נסירת אהי ופנים דפנים דיום א' וגם יום צ' וזה מהרי שד"ה :

וכן תירץ כרי שמן שאון ח"ג דף ק"ך ע"א וז"ל ע"י שעולה למ"ן צחי אהי דפנים הנמשכים ציוס א' ע"י השופר ללורך פנים דפנים וכו' נמלא דגם צחי זו וצחי אהי דפנים דפנימיות ז"א ישן ציוס צ' עיין שם באורכי ה' יע"א :

רז) ש' כתב הרב צב"כ דרוש ר' דר"ה די ל"ד ע"א ד"ה ועתה לריך לבאר איך נרמזים ה"פ ר"ו הנז' בהי שמות הו"ה אדנות הנז' הנה מקום בא' שהוא המלכות שתחת היסוד דז"א יש שם הוי"ה אדנות שהיא צג"ו ל"א גם יש בה שם אדנות צריצוע וכו' אח"כ עולה ציסוד וכו' ה"א אלה היא שם אדנות הוא צבריאה לא צאלילות צאלילות ה' אחרונה נקראת לא אדנות ואיך עתה צאלילות אומר יש בה שם אדנות צריצוע ל"ל ה' יע"א :

ת' עיין ע"ה שער ל"ה סוף פ' א' שכתב וז"ל נמלא כי המלכות צקטנותא נקראת ה' תתאה והיא עפולה אל השם הוי"ה וכאשר נשלמת עמו פצ"פ יש לה שם אחר צפ"ע אדנות או אלקים כפי הזמנים וכו' נמלא טעם מה שקרינו אדנות צבריאה וכו' אחרונה צאלילות יען צאלילות שהיא נקודה קורים אות ה' אחרונה וצבריאה שהיא פרלוף שלם קורים אותה אדנות אבל לעולם כל מקום שהיא פרלוף שלם נקראת אדנות וכל זמן עדיין נקודה נקראת ה' אחרונה מרי שד"ה :

❁ תורת חכם ❁

א"כ זה האבא שמעשיך בעוהין לחג"ת דז"א אינו בחי' האבא שהמשיך בעוהין לחג"ת דז"א שזו בחי' האבא המעשיך עוהין לחג"ת דז"א הוא בחי' הע"ה דמ"ה והע"ה דצ"ן לחג"ת דז"א זהו בחי' אבא בעי' החניח דז"א י עוד כי שם כי החקדים לאבא הם מניעים עד עשרת היסוד לאבא וגודע כי עד שם יש ב' עורות מלבישים את היסוד אבל בעקום העטרה כבר נכרת ונחלק עור א' ע"י הפריעה ולא נשאר רק עפר א' בלבד לכך יולאים לחוץ וכו' מכאן אנו לומדים שכל המצוה פועלים בכל הפר' שהרי ע"י פריעה של הקטן נעשה בחי' פריעה גם באבא וא"א וע"י וא"ק כי אפי' נפש דנפש מלכשה כל העו' :

והנה חוזרת לאה צאל עליון פנ"פ עם ז"א נראה שהוא כדי להזדווג עם ז"א כדי לחקן פר' יעקב ורחל והוא בחי' פניו לחורובבאהבה חוזרת פנ"פ שהוא חו"מ דפניו והנה בפי"ה כ' לכוין יו"ד פעמים ה"א וא"ו פעמים ה"א ומ"ה ז"ל כחז ה"א פעמים וא"ו והטעם כמ"ס בשכ"ה ה"ל האדם הוא בחי' הוי"ה דאמ"ן הוא ז"א אשר בחוכו עוהין לאבא והם בחי' יו"ד ועוהין דא"י והם בחי' היא והנה בחי' מכה נה"י לאבא בנה"י דא"י הרי יו"ד פעמים ה"א ח"כ מכה נה"י דא"י צו"א והרי היא פעמים וא"ו ואח"כ יולאים האורות מז"א ללאה שהיא ה"א תחאה וא"ו פעמים ה"א עכ"ל לכך כחז מו"ה ז"ל ה"א פעמים וא"ו שהוא הכאה אי' צו"א שזהו הסדר בחי' אי' לז"א ואח"כ ז"א ללאה ולא הוזכר וא"ו פעמים ה"א ככאן פלגך חזרה פנ"פ להזדווג עמו לחקן יעקב ורחל זה שכינונו להחזירה פנ"פ זהו ההכאה כי כל הכאה הוא זווג וכורדת הט"ו כמ"ס בשו"ג ש"א פיו"ש ע"ש וכיון שאנו מכוונים לזיווג פני' ביקוד חיבור הוי"ה ואדנ"י למה נכוין ההכאה שהוא יותר דבר נעלם ובפ"ה שכתב שקוד הכאה יו"ד פ' ה"א הוא חכמה דז"א עם בינה דז"א הכל אי' שחכמה דז"א הוא בחי' העוהין לאבא ובינה דז"א הוא עוהין בינה דז"א כמ"ס בדרוש הדעה ע"ס

ואגב נכחז מ"ש בפי' מאמרי רשב"י בפי' המאמר הנלנים נראו בדרך חל"ונו' טיפות לא שהם הנ' עוהין וחתכברים בח"ת בסוד חוט השדרה עכ"ל זה הח"ת שהזכיר הוא בחי' ו"ק דז"א הנק' בשם ח"ת כמ"ס בפ"ה בחי' ברוך וכן בש' הן פ"ו הנה ענין החשמל הוא ח"ת כי נודע כי ענין החשמל הוא לבוש של הבינה והוא מבחי' ו"ק ח"ת שלה כי בודאי מו"ק שלה נעשה לבוש אל זו"ן שהם נ"כ בחי' ו"ק ע"ש א"כ אנו לומדים שחוט השדרה ר"ל ו"ק של כל בחי'

והנה בפ"ה בחי' ברוך כחז ויכרע כל גופו שהוא ח"ת לגבי מל' העומדת בצרי' ובדרור"ה כחז לגבי ה' שהיא המל' שחתח היסוד לתת לה כח שחעלה את המל' שהיא בצרי' הנק' אדנ"י הרי שזו ה"ה שאנו מורידין אות' ו' לגבה היא שורש הנ' של המל' אותה הנק' ה' תחאה לא אותה דבר' שהיא שורש הדי' של המל' הנק' אדנ"י אלא שכאן בדרוש העמידה דחול כונת הרב ז"ל שבערך המל' שחתח חג"ת דז"א שהיא השורש הדי' של המלכות זו דמל' שחתח היסוד נק' בערכה שהיא עומדת בצרי' שחתח מל' נק' צע' העליון שהיא עומדת בקיום האל"י לכך זו המל' של החג"ת נה' שהיא עומדת בקיום האל"י והנה נודע כי כל בחי' כלול מכלס א"כ זו המל' שחתח היסוד שהיא בחי' ה' היא בחי' מל' דחכמה דחכמה דז"א וק"ס אדנ"י שהיא בצרי' היא השורש

"בנין שלם" (בנין העיקרי) מורכב מג' שלבים:

1. בנין אחור (בנין קטן).
2. בנין פנים (בנין גדול).
3. יחוד.

מערכת זו מתפרסת ל 4 ימים.

בכל יום מתחילים מערכת חדשה.

בכל יום עובדים בכל ארבעת המערכות במקביל (כל מערכת ביום שלו):

יום א': הכנה לפני הבנין העיקרי (קרבות - זמירות - יוצר).

יום ב': בנין אחור (שמע עד למען שמו).

יום ג': בנין פנים (באהבה...).

יום ד': יחוד (ויעבור).

מבנה של מערכת אחת
(התקדמות במערכת, לפי הימים)

יום	יום א' הכנה לבנין	ליל ב'	יום ב' בנין אחור	ליל ג'	יום ג' בנין פנים	ליל ד'	יום ד' יחוד
שלב	עליה ובנין 2-3-4, 6-7-8	ירידה לבי"ע 2-3-4, 6-7-8	עליה וכניסה ל- 1 וחצי 5 (אחור)	(אין ירידה)	עליה וכניסה ל- 1 וחצי 5 (פנים)	ירידה לבי"ע 1 וחצי 5	עליה וכניסה (חזרה) ל- 1 וחצי 5
עבודה עיקרית			בירורים (רפ"ח דאח') ובנין אחור	נסירה (באצילות)	בירורים (רפ"ח דפנים) ובנין פנים		יחוד
תיבות	קרבות / זמירות / יוצר (היכלות)	--	אחד עד למען שמו (הכנה ובנין)	ק"ש עה"מ (הכנה ובנין)	באהבה עד שים שלום (הכנה ובנין)	--	ויעבור
כניסה לאצ"י	תיבת ברוך (ל 2-3-4)		תיבת ברוך (הנוק') (ל 1 וחצי 5)		תיבת באהבה (ל 1 וחצי 5)		תיבת ברוך (הנוק') (ל 1 וחצי 5)

הבחינות העולות לאצ"י בתיבת ברוך: היכלות של יום א' (2-3-4), הנוק' של יום ב' (אחור), הנוק' של יום ד' (יחוד).

העבודה בכל יום (תקציר המערכות)

מבט מהיום לאחור, לדעת באיזה בחינה

עובדים במקביל, בכל אחת מ 4 מערכות

* בדברי הרב, יום א' של כל מערכת מתיחס לבנין האחור (שהוא באמיתות יום ב'). יום א' האמיתי, שהוא יום ההכנה (2-3-4), אינו נחשב.

היה ר"ל קדיש ג) ע"ד שתקנו לומר קדיש בין עולם ועולם ושם נבט' באורך טעמו של דבר. וקיוור של דבר הוא כי בכל עולם ועולם המלכות ש"ע העליון מהלבשת החלק העשירי התחתון שבה שהיא המל' של המל' בכתר שבטעולם שלמטה ממנו אבל המלכו' שבטעול' האל' כל ה"ם שבה כולם יורדים ומתלבשים בכסא הכבוד שהוא בראש הבריאה בהיכל קה"ק שבה ואין לך סמיכות גדולה מזה. ולכן אין ל"ל כאן קדיש כדי להעלות את הבריאה בטעולם האל' כי הרי היא נקשרת עם המל' דאזילות לגמרי וז"ם סמיכות גאולה לתפלה שהיא עולם הבריאה במלכות דאל' :

ועתה נבאר דרושי העמידה בע"ה

דרוש א' (ד) ובאר ענין אדני שפתי תפתח בו' שתקנו לומר בתחילת העמידה ולכאורה היה נראה שהוא הפסק גדול בין גאולה לתפלה והנה רז"ל במס' ברכות הרגישו בקושיא זו ותירו דתפלה אריכתא דמיא. וביאור הענין הוא במה שקבתו לעיל כי בתהלות לאל עליון גואלס אז התחילו יעקב ולאח ורחל לעלות אל היכל קה"ק שבבריאה מן היכל הרלון ושם חזרו פב"פ והנה פסוק זה של אדני שפתי תפתח הוא כנגד היכל קה"ק שבבריאה ממש כי הנה סוד שם אדני הוא כאן בבריאה כמ"ש אלליו בשער שמות הספירות וכו' בהקדמת ס' התיקונים כי שם אדני הוא בבריאה משום דתמן לאו איהו וכינויה חד כו'. והנה מוכרח הוא שבתחיל' יעלו אל היכל קה"ק דבריאה כדי שאח"כ ממש יעלו אל האל' ולכן תקנו פסוק זה כאן. אמנם ביאור דברי רז"ל שאמרו דתפלה אריכתא דמיא יזבן עם מה שנבאר במלת ברוך דברכת אבות ששם יבאחר כי הוא סוד היכל ק"ק דבריאה דקען הוא ברוך ברבויא דברכאן וביאורו הוא במ"ש במקום אחר כי ע"י עליו העולמות והתכללותם זב"ו חזרין ג"ר דעש"ו ונעשין ממש בחינת יצירה וכן ג"ר די"ז נעשים בריאה ממש. וכן עתה הג"ר שבהיכל ק"ק דבריאה הם נכללים עם המל' דאל' הנקרא תפלה ונעשית חיבור א' ועולים יחד אל עולם האזילות וגמלא כי היכל קה"ק דבריאה שהוא בחי' פסוק ה' שפתי תפתח כניל הנה כתפל' אריכתא דמיא שהוא המל' דאל' הנקרא תפלה וכאלו נתארכה ונגדלה יותר ע"י התחברות היכל קה"ק דבריאה עמה ונעשו הכל בחי' אזילות וזה אומרים ז"ל כתפלה אריכתא דמיא. ואמנם תכנין שעדיין בפ' זה אנו בטעולם הבריאה כניל. והנה אדני היא המל' א) ושפתי הם הגלגל והוד הנפתחים ע"י הסימ' הנרמז במלת תפתח וע"י פתיחת השפתיים אלו משפיעים בטעולם הבריאה ב) ולו ופי שהיא המל' הנקרא פה סגיד ותמשך תהלתך מן האזילות לבריאה וע"י תוכל הבר' לעלות אל עולם האזילות :

דרוש ב' בצרכת אבות דע כי מורי יז"ל ביאר לי כמה כונות בענין התפלה והעמידה הוא של שחרית דימי החול ועלה ברזונו לכתוב עתה הכונה היומר ארוכה מכולם ואבאר ס' תפלת השחר בלחש ובחזרה עם כונת ברכת כהנים ואח"כ אשיבה יד לבאר פרטי כונות רבות קצרות ביחד ואח"כ אחזור לכתוב ממש ואילך מן כונת נפילת אפים עד סיום התפלה כולה וכונת עליון לשבח בע"ה וזו היא הכונה הארוכה :

דע כי המלכות הנקרא נוק' דז"א יש בה י"ם וזלילה שאז הוא זמן שליטת החינוכים היא מתמעטת ויורדת למטה בטעולם הבריאה כמבואר אלליו בסדר שכיבת הלילה. והענין הוא כי ספי' הכתר אשר בה היא בלבד נשארת למעלה תמיד בטעולם האזיל' כמבואר אלליו בענין תש"ו מה עניינה וע"ש ג) ולעולם ספי' הכתר שבה נשארת באזיל' תמיד ואינה יורדת אלא חמט"ם האחרות מן חממה ולמטה אשר בה הנה הם יורדות זלילה אל עולם הבריאה וגמלא כי מש"ל שהנקב' עומדת עד עתה בטעולם הבריאה בהיכל קה"ק ועתה עולה אל האל' אינו אלא בבחי' אלו הטי"ם תחתונות שלה אשר הם נתונים זלילה בהיכל קה"ק דבריאה ועתה עולים כל הט' אלו למעלה בטעולם האל' :

אבר הכותב חיים ויעאל ול"ע כי בצרכת אבות דר"ה (ו) נת' שמה שיוחד מן המלכו' בטעולם הבר' אינו רק נקו' אחת בלבד וע"ש ענין ד' בחי' ושרשים של המלכו' כו' (ו) והנלע"ז בזה הוא כי אלו הטי"ם לא ירדו רק אחר שנתמעטו הם בעלמם ולא ירדו מהם רק בחי' המלכו' שבכל ספי' מהם ופי' בחי' מלכות האלו שירדו בטעולם

אמנם עתה מתחיל היסוד ההוא לסבת היווה יותר ארוך משל אימא ליכנס קלס בתוך הדעת דז"א והארה הזאת נמשכת דרך קו האמצעי דז"א עד היסוד שבו ומשם מאיר אל המלכות העומדת עתה בצריא' כניל' וז"ש בזה דברין מלכא עלאה נפק לקבלא כו' כי יולא ממחילתו ויורדת הארתו אל הכלה העומדת בצרי' וע"כ יש בה יכולת לעלות ונגדו ובתחילה מכה זו ההארה חוזרת עם יעקב פב"פ למט' ומתחלה לעלות עמו אל היכל קה"ק שבצריא' מכה ההארה הנו' וכבר ידעת כי כל תכלית הוונתם אינם אלא להמשיך החו"ג שבדעת הזכר אל הנקבה ולכן א) בהראות עתה היסוד הנו' דאבא יש יכולת ביסוד דז"א להעלות אותה בסוד החו"ג אשר בו בסוד והוכן בחסד כסא כו' וגמלא כי מלכא עלאה הנו' בואר דנפק לקבלא הוא היסוד דאבא כי הוא נקי מלכא עלאה בתחילתו וז"ם תהלות לאל עליון גואלס כי תהלות הם ב' תהלות לאה ורחל וה"ם שתי הארות של ד"פ אמת הראשונים וד"פ אמת האחרונים שבארנו כי ב' הארות האלה מתחברין יחד ועולים כנגד אל עליון ופי' כי אל עליון אל הוא היסוד דבינה אשר היא הויה דס"ג שבה נרמזת שם יוא"ש שהיא גימטריא א"ל כמבואר אלליו במקומות רבים :

ועליון הוא יסוד דאבא המתלבש תוך יסוד דאימא ובערך היסוד דאימא נק' עליון ומיבור אלו היסודות הנקרא אל עליון בהם תלוי סוד הגאולה וז"ש גואלס כי הוא המעלה אותם וגואל אותם מיד החינוכים אשר למטה בב"ש שלא יתאחוזו בהם וע"כ יכולים לעלות. ועוד ע"י כל גאולה הוא ביסוד גם תכנין במלת גואלס שהוא חיבור ג"ו אל"ם ר"ל תוך אל"ם והענין הוא כי האותיות אשר תלוי אותיות אלה הם ל"ף מ"ד ו' והם כני' לך שהיא המלכות שוכרה במלת תהלות הנקרא ג"כ לך וכמ"ש בפסוק האמנם אלס לך תדברון כו' כי לך הוא אותיות מלוי אל"ם וע"ש וז"ש ג"כ ברוך הוא ומבורך כו' כי תיבות ברוך הוא כנגד יסוד דאבא לפי שכל ברוך הוא ביסוד כנו' בזה וברט ביסוד דאבא הנקרא ברוך מלך עלמנו ונקרא הוא לשון העלם יען כי הוא נעלם תוך היסוד דאימא אבל היסוד דז"א הוא המקבל ברכה ממנו נק' ומבורך כניל' כי להעלות את הכלה למעלה לר"ך להוריד הארת יסוד דאבא ביסוד דז"א ויסוד דז"א הוא המעלה אותה מן הבר' אל האל' וכנגד שני יסודות הנו' נאמר ברוך הוא ומבורך וכבר הודעתך שרש מרע"ה שהוא ביסוד דאבא וז"ש כאן תפק משה ובני ישראל לך ענו שירה כו' כי משה הוא יסוד דאבא ובני ישראל הם כ"ה :

והנה בזה יזבן ענין סמיכות גאולה לתפלה הנו' בדברי רז"ל כי דבר זה לר"ך ביאור לפי שגודע כי כל גאולה הוא ביסוד וכל תפל' בבל' וא"כ קשיא איך אפשר לומר שהגאולה שהיא ביסוד היא למטה בהיכל קה"ק אשר עתה הוא מקומו בתהלות לאל עליון כנו' והתפלה שהיא המלכות היא למעלה באזיל' כי כל עמידה היא באזיל' :

אמנם ביאורו יזבן עם הנז"ל כי הגאולה הזו היא למעלה באזיל' ביסוד הנו' אמנם הוא מוריד הארתו למטה בצרי' אל המלכות הנק' תפלה אשר שם למטה וע"י סמיכות הוה עולה המלכות הנק' תפלה מן הבריא' אל האל' כניל'. והנה העליה הראשונה של המלכות הנק' תפלה היא במלת ברוך שבצרכ' אבות כמו שית'. והנה זה הברוך הוא ביסוד דז"א כמשי"ת שם והרי נתבאר היטב ענין סמיכות גאולה לתפלה ממש. ועוד כי הנה גם היכל קה"ק דבריאה נקרא ברוך ברבויא דברכאן כנו' בזה ופי' פקודי וכמשי"ת בע"ה כי נתרבה ברבויא דברכאן ע"י הברכות הנמשכות שם מן יסוד דז"א דאל' הנקרא ברוך ג"כ. ובה יובנו דברי רז"ל שאמרו כל הסומך גאולה לתפלה כו' והי' ל"ל כל הסומך תפלה לגאולה שכן הוא האמת שר"ך לסמוך ולעלות ולחבר את התפלה שהיא המלכות למעלה עם הגאול' שהוא היסוד. אמנם יזבן עם הנו' שהנה בתחילה אנו מורידין הארת היסוד הנקרא גאולה למטה אל האל' הנקרא תפלה העומד בצרי' וזהו ממש סמיכות גאולה לתפלה ואח"כ עולה התפל' למעל' עם הגאולה באזיל' ואז איננו סמיכות והארה בלבד רק גאולה עלמיות ולא סמיכות לבד וכבר נת"ל בדרוש הקדיש של הודו לה' כו' ענין סמיכות גאול' לתפל' היטב ושם נתבאר כי לסיבה זו לא נתקנו לומר קדיש כאן כיון שהוא באמצע ב) הבריאה אל עולם האל' וא"כ

הגהות וביאורים : א) פ"י הארת היסוד הנזכר דאבא ביסוד דז"א יש יכולת כו' : ב) בין הבריאה ג) ז"ל קדיש : ד) דרוש זה ודרוש ב' הם בפרימיות דפנימיות ה) עיין חו"ח דל"ו פ"א ד"ה וכו' להבין : ו) ריש דרוש ו' : ז) פ"י כל אחת עולה בפסירה המתחסות אליה מ"ל דחמה שבה עם ט"ם דחמה שבה הנשארים למעלה וכן המ"ל דבינה עם הט' פסירות דבינה וכן ע"ד כל ט"ם שבה. ט"ם :

בעולם הכריחה הם נעשים נקו' קטנה כלולה מעשר כנודע ושאר
 בחי' של ט"ס נשארו דבוקות למעלה אחר באחור עם ז"א מרגליו
 עד החזה ובעלות אותה נקו' בצרכת אבות אחורי ז"א דאלילות
 מתחברת מדרגה אחר מדרגה עם כל הע"ס ונעשית פרוץ שלם
 ודבר זה מוכרח להיות כך שאל"כ מה הוא המיעוט שנתמטע
 ויכרה בסוד נקו' קטנה כנודע וזה יובן במ"ש במ"א כי בחי' המלכות
 שבמלכו' בלבד היא היורדת בכל עולמות ב"ש כנלע"ד חיים.
 וכבר נת"ל אך ע"י סדר הקבצות ומירות ותפלה יולד דשחרית
 נכללים כל שאר העולמות של עשוי יציר' בריאה זה בזה כמבואר
 במקומן עד שנמצאים עתה כולם כלולים בהיכל קה"ק דבריאה.
 וגם ההיכל הזה כלול הוא במלכות דל"א. והרי כל העולמות
 כולם קשורים ונכללים. וכבאר עתה ענין עליית ט"ס אלו של הנקבה
 הנקראת עתה אלליתו דרך סתם בשם מלכות דאלילות וזה החלי בע"ה:
ברוך (א) כבר נתבאר בס' התיקונים ענין שני כריעות שר"ך
 לכרוע בכל ברכה ולזקוף שני זקיפות וזה ביאורם.
 (ב) הגה כריעות התפלה באבות תחילה וסוף יש שני כריעות
 ושני זקיפות בסוד מ"ס כל הכרוע כרע בצרוך וכל הזקוף זקוף
 בשם וסוד שני כריעות יוד לגבי הא וסוד לגבי הא וסוד שני זקיפות'
 הא לגבי הא וסוד לגבי יוד וזה בכל אחד ואחד וכן בסוף ברכת
 הודאה. אבל בתחלת ברכת הודאה אין בה רק כריעה א' וזקיפה
 א' כי כולם גופא גמין לגבי ברכיין סוד ו' לגבי ה' ורישא גמין
 לגבי גופא יוד לגבי הא וזקוף ברכיין לגבי גופא סוד הא לגבי
 ואו'. וגופא לגבי רישא סוד הא לגבי יוד ואמנם בתחלת ברכת
 הודאה לא יש שם ברוך ולא הש"ס. נמצא שבכריעה זו היא
 בסוד ואו לגבי הא וזקיפה הא לגבי ואו בלבד. ולפיכך ירידים אנו
 לחזור ולעשות כריעה שנית וזקיפה שניה בצמודים דרבנן להוריד
 יוד לגבי הא ולזקוף הא לגבי יוד (ג):

הנה במלת ברוך לריך אתה לכרוע כריעה א' ואל תכרע עתה רק
 גופך בלבד ובמלת אתה הכרע פ"ב ואז תכרע את ראשך
 וז"ש בתיקונים דבני למכרע ואו לגבי הא יוד לגבי הא פי' כי ואו
 הוא גופא יוד הוא רישא ובמלת יהוה תזקוף שני זקיפות. בתחל'
 תזקוף גופך לבד וזהו ענין הא תחל' לגבי ואו ואח"כ הזקיפה הב'
 הוא שתזקוף ראשך וזהו ענין הא עלאה לגבי יוד והנה נמצא בס'
 התיקונים שר"ך לכרוע בשם אהיה ר"ל במלוי יודין ולזקוף בשם
 ההויה ר"ל במלוי יודין ג"כ. ועתה נבאר צפרטות דברים אלו.
 הנה נת"ל כי בקי"ש לא נכנסו בז"א וזלתי המוחין דו"ק בלבד מזד
 אימא אבל הג"ר דמוחין דמזד אימא וכל הע' מוחין דמזד אבא
 כולם נשארו למעלה בסוד אור מקיף על ראשו. והנה ע"י זוג
 אור"א הנרמז בג' שמות ה' אלהינו ה' צפ' שמע ישראל נכנסו
 ו"ק דמוחין ועתה לריך לעשות זוג אחר אל אור"א בצרכה זו כדי
 להכניס בו ג' המוחין הראשונים דמזד אימא ע"י תוספת הארה
 שתמשך בז"א ע"י זה הזוג הב' דאור"א ויכנסו ג"כ אח"כ כל הע'
 מוחין דמזד אבא ע"י תוספת הארה וכמשי"ת בע"ה:

נהנה הג"ר דמזד אימא הם למעלה בסוד אור"א ברישא דו"א.
 וכבר ידעת ענין שם הויה אשר כוללת כל עולם האני'
 באופן זה א"א בקו"ט של יוד אבא ביוד אימא בזה ראשונה ז"א
 בואו נוקבי' בהא אחרונה וגם מלבד הויה זו עוד יש הויה אחרת
 כוללת בחי' ז"א כולו עד"י כי הכתר שלו רומז לקו"ט של יוד וחור"ב
 ליי"ה ו' קלוטיו לואו והמל' נוקבא דידיה באות הא אחרונה. וגם
 מלבד זה עוד יש הויה אחרת כוללת ספי' הת"ת לבדה של ז"א
 כמבואר אלליתו בשער שמות הספי' וזכור היטב הקדמות אלו
 למה שנבאר עתה. גם לריך שתדע כי בחינת אימא הנכנסת
 ומתפשטת ומתלבשת תוך ז"א (ד) והמוחין דו"א מלובשים
 בתוכה כנודע הנה בחי' אימא זו היא נקרא שם אהיה במלוי יודין
 שהיא בגי' ללא המתפשט תוך ז"א בסוד אך בללא יתהלך איש והנה
 כמו שביארנו בשם הויה כי ג"ר נרמזו בשני אותיו י"ה ו"ה נרמזו
 בב' אותיו ו"ה כן הוא ממש בשם אהיה כי ג' מוחין עלאין נרמזו
 בשני אותיות א"ה והמוחין דו"ק תחאין רמוזים בשני אותיו י"ה
 ונמצא שעדיין לא נכנסו ברישא דו"א אלא ב' אותיות אחרונות
 י"ה ממש אהיה שהם בחינת מוחין דו"ק. גם לריך שתדע (ה)
 כי ז"א נעשה ע"י כ"ב אותיו האלפא ביתא כנודע. והנה הם מתחלקות

בו לג' חלוקות בג' קוין שלו ז' אותיות הראשונות בקו ימיו וז'
 אותיות שניות בקו שמאלו וח' אותיות הנשארות בקו האמצעי שלו
 וכן זכר בזוהר פ' בראשית דו"א ע"ב וזהו סדרן הצבדדו"א בחסד
 חטיכלמ"א בצבורה סעפ"ל קרש"ת בת"ת כך פי' מורזיל (ד) וז"ס
 לתחילת אהבי יש אשר סודו ביארו זוהר פ' תרומה דקס"ו ע"ב
 (כי ש"י עולמות אלו שריין תחות כורסוי' תחות עלמא דא"א כו'
 והענין הוא שהצבונה המתלבשת תוך ז"א לתת לו מוחין נקראת
 עלמא דאתי מפני שתמיד אתי וגומשך הוא שפע גו רישא דו"א
 ואלו הו"ש עולמות הם הכ"ב אותיו עומם אשר הם בצביגה וכולם
 מתחלקו ב"א. האמנם עיקרם הם למעלה בג"ר דו"א אבל
 הארתם יולאת וגלית לחוך במקום שנגמר וגשם היסוד דאימא
 שהוא בחזה דו"א כנודע ואז משם וילך הם מתחלקין לג' קוים
 ונמצא שעיקר הארתם הם בחג"ת דו"א וז"ס בזוהר דאינון תחות
 עלמא דאתי שהוא במקום סיוס היסוד דאימא הנקרא עלמא
 דאתי שהוא בחזה דו"א. גם פירושו הוא באופן זה כי מקום אלו
 הכ"ב אותיו הם למטה ממקום מוח הבינה דו"א עלמא אשר גם
 היא נקרא עלמא דאתי. האמנם שרשם האמיתי הוא בג' מוחין
 עלאין אלא שהארתם מתגלה למטה בחג"ת דו"א אבל אין ענין
 זה רק כאשר הע' מוחין כולם נכנסים בז"א אמנם עתה שעדיין
 לא נכנסו רק המוחין דו"ק נמצא כי כל הארה של אותם הכ"ב
 אותיות שבציגה הנמשכין אל ז"א הם עדיין על רישא דו"א והארה
 שהיתה נמשכת בחג"ת דו"א היא עתה ברישא דו"א (ו) ובג"ר
 שבו מתחלקות אלו הו"ש עולמות שהם הכ"ב אהוון הגו' ועוד
 נשארים מן אלפא ביתא ה' אותיות האחרות הכפולות הנקרא' מנלפ"ך:
וכבר הודעתך כי אלו ה"ס ה"ג הגו' בזוהר ואלו מוזכרין
 אותם פעמים רבות. והיותם אותיות כפולות הוא לפי
 שיש בדעת דו"א ה' חסדים וה"ג ובהכנסם כל המוחין ברישא דו"א
 היסוד שלו הוא כולל כל הכ"ב אהוון כזכר בזוהר (ז) על פסוק וישכב
 במקום ההוא וי"ש כ"ב פירושו כי הו"ש עולמות הגו' ה"ס הכ"ב
 אהוון עלמא וכולם נטוים תוך היסוד דאימא בהיותה מלובשת
 תוך החזה דו"א ומשם יולאים הארוותיהם ומתגלים בז"א ונחלקים
 כל הכ"ב אהוון בחג"ת דו"א. וגם הב' עיטריין (ח) ניתנים ה"ג
 עלמא אל הנקבה והה"ח מתפשטים בז"ק דו"א כנודע אבל עתה
 כל החור"ג הם למעלה על רישא דו"א בסוד אור"א כי עדיין לא
 נכנס היסוד דאימא (ט) והנה מן אותה העת שאמרנו תהלות לאל
 עליון גואלם כו' כנ"ל. אשר אז מלכא נפיק לקבלה ר"ל שאז מתחלת
 הארת הדעת בהיות' למעלה להאיר דרך קו האמצעי תוך ז"א
 עד היסוד בו ומאז וילך מתחיל לנגם הארת הדעת והארת החור"ג
 תוך ז"א אבל שרשם נשאר למעלה:

ואמנם גם בהיות כל המוחין תוך ז"א היה פה (י) היסוד
 דאימא מתגלה במקום רחב שהוא בחזה דו"א והיו
 האורות מתגלים הרבה מאד ומאירים מאד בנה"י דו"א ויתר מן
 הארה שיש עתה בחג"ת דו"א לפי שעתה אש"פ שנכנסו כבר ו"ק
 דמוחין בז"א ונמצא שההארה שהיתה לריוה לרדת בתוך נה"י
 דו"א ירדה עתה בחג"ת שלו עכ"ל עתה ההארה הזו היא ויתר
 גרועה משעה שהיא למטה במקומה בנה"י לסיבה הגו' כי להיות
 ההארה הזאת בנה"י הנה היסוד דאימא היה אז בחזה דו"א והיה
 מתגלה במקום רחב גדול אבל עתה פי' (יא) היסוד דאימא הוא
 למעלה בכתר דו"א אשר שם הוא מקום לר ואין מקום לסבול ג'
 קוים של כח"ב ולכן ההארה המתפשטת משם אל חג"ת ג' אמצעיות
 היא מועטת מאד והרי הלענו לך כמה הלעות אשר בהם תבין
 כל מה שנבאר בביאור המלות:

ברוך (יב) בכאן תכרע גופך בלבד ותענין להוריד ו' לגבי ה'
 פי' כי הלא המלכות היא ה' תתאה והיא עתה בהיכל
 קה"ק דבריאה וזריכה לעלות ולכן אנו מכוונים להוריד ה' לגבי ה"א
 תתאה להעלות' והנה זה הוא הו"א בחי' ת"ת דו"א שהוא סוד הואו
 כנייל והוא בחי' גופא דו"א ולכן גם בענין הכריע' לריך לכרוע הגוף
 לבד לא הראש וליך להמשך בתחל' הארה מן המוחין אל הת"ת
 דו"א כדי שיוכל לרדת ולהעלות את המלכות ולכן לריך לבין להוריד
 שני אותיות י"ה האחרונות שבשם אהיה אל או הואי ואח"כ להוריד
 זו הואו לגבי הא שהיא מלכות אשר בהיכל קה"ק דבריאה וכבר
 נת"ל

הגהות וביאורים: (א) פ"ח פ"ח מעשר עמידה: (ב) ה"ג להיות כי מלאכי כמ"א שמים שלם שירות כבונות אלה בקיור נמרץ מח"י הרב הגדול המשביר
 ו"ל ראיתי להעתיקם פה ואח"כ אחזור לנקומי וז"ל הנה בו' (ג) עכ"ל כינה כוללת על הנזכר ואחזור לנקומי הראשון הנה כי: (ד) ל"ב
 עיין לקמן בענין חילוק שבת ליו"ט כי אימא המתפשטת בז"א הוא תבונה הנקרא בשם הויה דס"ג ו"ש (ס"א): (ה) עיין ד"ל ד"ב ע"ב שאלה י"א: (ו) כנע"ח
 אימא ככתר: (ז) ועיין ד"ב שם: (ח) ה"ג עומם הניתנין אל הנקבה כו': (ט) ש"ש: (י) פי' יען כי יסוד דאימא הוא בין פרקים ראשונים דל"ה כנודע ולפי'
 לא נכנסו רק הפרקים האמצעים ותחתונים ופשוט: (יא) כנע"ח יתח מ"ת פה: (יב) כנע"ח אימא כי: (יג) פ"ח פ"ח מעשר העמידה:

ויכין להכיר יקו' רמזנו בנו עסוק פשוטים
שהם הנה הנו יהודה
יוד יהודה יה' רמזנו עסוק שהם תמו
ג' מילני נעב ג' כו' יוד ה' וין ה' ה'
(יכין להמשיך מילני נעב מאבא ומחכמה לזא
ועי' הארת יכין להמשי' לנזק מיעוד לאי' שחכנד
לזא הארת כב' ארתנו

אב גר הוזה טי כל מנסע פצ

קר שת

להמשיכם לנזק שהיא' אחרונה ר'
להמשי' הארת ה' מהארת יעוד לאי' שחכנד
לזא ליסוד לזא

מנצפך

עס ביעוד נעשים הויה א' יהודה

ונכרתם לרעת לנזק נעשים הויות ג' כר'

דעת לנזק

יהודה יהודה יהודה
יהודה יהודה יהודה

ואח' מתפסטים כו' שלה כבה' רבוע ונעשים

עב כו' לנזק

יהודה יהודה יהודה

הרי כו' קל עב ג' ברוך " להמשיך

להמשיך כל האורות הנו לך מ' כו' שהיא
פנים למל דכתר לזא

יהודה

ולך מ' מ' שהיא פנים למל דחכמה הנו

יוד היא ואו היא

(ומס' ימסיכם לך אחורי המל דחכמה הנו
שהיא מ' רבוע מ' ג' קל קרי כו' ומה וכו'
הם עב וגם כו' נעב קל ג' ברוך "

יוד יוד היא יוד היא ואו יוד היא ואו היא

וכל האורות הנו ימסיכם לנזק רחל שהיא ר'
אחרונה דהויה העומדת בהקד' דבי' להמשיכ'
לנזק " ר'

ועי' הארות הנו יכין להעלות הנזק רחל הנו
וכל היכלי ב'ע והם י' ד'ס פ'ר הבינה דבי'
רא' שלה לא' שלה "

ולהעלות ולהכר מל דלתי שלה בלתי הסרטי
פרכו שהם כנגד אחורי יסוד פ'ר בינה דבי'
לזא דאטלות "

(מנחת עשה)

יכרע גופו שהוא ר' לבדי' להמשי' להם

שפ' מהמאטל עי' יוד ר' דקסא כר'

לכלול לזין דבי' יא יהודה "

אצורה יכין להמשי' מעל גבי רשא לזא שהיא מעל גבי חכר רחוב וה'ג דמס' דכתר דבי' רפ'ט

רפ'ט לזא המ' דח'ן כג'ה דתי גר' חכר דא' דא' דפ'ר מ'ג ומ'ג דפ'ר כתי ד'ן ומ'ה ד'ן ד'ן

דחכמ' דבי' דתי' עס ח'ן כג'ה דתי' דחכד ד' ללמי המ' גר' חכר דח'ב ומ'ג שהם אר'ה הי' דקסא

המלגטי' כהם וכתובים ההויות המנוק' שהם נר'ה נר'ה נר'ה דחי' דפ'ש דמס' ד'ן ומ'ה ד'ן ד'ן ונש'ט

לח'ן כג'ה דתי' וא'ה דא'ה דחכמ' דפ'ר חכמ' דכתי' דבי' הנו שהיא אנת' ל' הויה דכלל פ'ר חכמ' לזא "

[גד:]

פָּרוּךְ יֵא

להוריד * דהוי"ה ולהעלות א דאדנ"י

יכוין להמשיך (לדחות) [הארת ה]ו"ק דאחור (תבונה) דאחור (עד באהבה), דחכמה דכתר, דבינה (לחש) (או דחכמה-חזרה), דנה"י (דתבונה) [דישסו"ת], עם ו"ק דצלמי המוחין יו"ד ה"י דקס"א, עם הנרנח"י, לו"ק דאחור דאחור, דחכמה דכתר, דבינה (לחש) (או דחכמה-חזרה), דנה"י דבינה דז"א, והם אות ו דהוי"ה

(א) אהיה
יהיה

אהיה אהיה
יהיה יהיה

אהיה
יהיה
אהיה
יהיה

איהויה איהויה
יהויה יהויה

(ב) יוד ה"י דקס"א

יוד ה"י דקס"א

יוד ה"י דקס"א

לג' כלי חסד דז"א
א, אל, אלו, אלוה
אלוה
אלף למד

לג' כלי ת"ת דז"א
יוד הא ואו הא
י יה יהו יהוה
יהוה

לג' כלי גבורה דז"א
יה
אלף, אלף למד, אלף למד הי,
אלף למד הי יוד, אלף למד הי יוד מם
יהוה

ולדחות הנה"י לנה"י

אהיה
יהיה

איהויה איהויה
יהויה יהויה

אהיה
יהיה

יוד ה"י דקס"א

יוד ה"י דקס"א

יוד ה"י דקס"א

לג' כלי נצח דז"א
יהוה
צב צבא
צבא

לג' כלי יסוד דז"א
יאהדוניה
שין, שיין דלת, שיין דלת יוד
שיין דלת יוד

לג' כלי הוד דז"א
אזני
א צבאו צבאות
אורת

ו

(יכרע גופו - ו' לגבי ה' - יר"א ח"א 589)

- א. א"ה בסידור הארוך (וביר"א ח"א 589) הנרנח"י אלו וגם כל הנרנח"י שהם בבחינת פנימיות דפנימיות כתובים שם הנרנח"י ההם בציוור חו"ב וחזו"ג, ולקמן בעזה"ת יתבאר הטעם. ועיין בפתח עינים דכ"א סוע"ד מ"ש ע"ז ע"ש. (עי' מע"א עמ' קל"ד).
- ב. א"ה בקצת סידורים המוחין אלו וכן כל המוחין דז' שמות דעסמ"ב ודקס"א קמ"ג קנ"א דד' כריעות ודד' זקיפות כולם כתובים המוחין ההם על הנרנח"י וצ"ע. (עי' מע"א עמ' קל"ה. שע"ר ח"ב ש' ק"כ).

[גה.]

ומשם לחב"ד חג"ת דאחור (תבונה) דאחור (עד באהבה), דחכמה דכתר, דבינה (לחש) (או דחכמה-חזרה), [דנה"י] דבינה דרחל, אות ה' אחרונה דהוי"ה, שורש הב' של הנוק' העומדת באחורי היסוד דז"א^(א)

אֱלֹהִים
יְהוָה

אֱלֹהִים אֱלֹהִים
יְהוָה יְהוָה

אֱלֹהִים
יְהוָה

אֱלֹהִים
יְהוָה

אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
יְהוָהנוּ יְהוָהנוּ

אֱלֹהִים
יְהוָה

יְוָד הַי' דקס"א

יְוָד הַי' דקס"א

יְוָד הַי' דקס"א

[נוק' העומדת באחורי היסוד]

י ה ו ה

[לחבר] י"ה ד[צלמי ה] מוחין עם ו"ה שהם תו"מ

יְוָד הַי' וְהַ ג' מ"ו

[למלאות י"ה ד[צלמי ה] מוחין, עם ו"ה שהם הכלים]

יְוָד הַי' וְיָן הַי'

להמשיך מילוי דע"ב זה (מ"ו) מאבא,

ג' כלי חכמה דז"א

ו[מ"ו נוסף] מחכמה דז"א (לנוק' - שורש הב')^(*)

יְוָד הַי' וְאֵן הַא

י יֵה יְהוּ יְהוּה

יְוָד הַא וְאֵן הַא

אֲבִי הַוָּזֵחַ טִיכָל

מִנְסַע פְּצָקֵר שֵׁת

יְוָד הַא וְאֵן הַא

וע"י הארה זו, יכוין להמשיך הארת כ"ב אתון מיסוד דאימא ש[ע"ג] [ב] חב"ד דז"א, לנוק' שהיא ה' אחרונה

א. עיין בשער הכוונות בדרושי ר"ה דרוש ו' דצ"ג ע"ד.

ומאיך, שעה"ב סוע"ב, ועי' תו"ח דף צ"ו ע"ב ד"ה והנה בספר. ועי' סידור היר"א ח"א עמ' 589-590, וסידור הרב הדא"ה עמ' 304, וספר עטרת מרדכי חלק ו' עמ' צ"ה ואילך.

* עי' בא"ל ח"א דף ע"ג ע"ב, ד"ה הארת, כל ההמשכות כאן הם בגדר של "תני והדר מפרש". כל ההמשכות בפועל (לשורש הב'), הם בסוף תיבת ברוך ("יכוין להמשיך כל הארות אלו דרך...").

מנצפך [יהוה]

להמשיך הארת ה"ג מהארת יסוד דאימא
ש[ע"ג] (ב) חב"ד דז"א ליסוד דז"א

ה"ג
יהוה יהוה
יהוה יהוה

ג' כלי יסוד דז"א
יאהדונלי

שייך, שייך דלת, שייך דלת יוד
שייך דלת יוד

ג"כ כ"ו יהוה

ושם [ביסוד ז"א] נעשים [הה"ג] הוי"ה א' (א)

ומיסוד דז"א לדעת דנוק'

[נה:]

ושם מתחלקים לה' הויו"ת גי' ק"ל, דעת דנוק'

ה"ג
יהוה יהוה
יהוה יהוה
גי' ק"ל

ג"כ ע"ב יהוה יהו יהו יהוה

ע"ב לחג"ת דנוק' (ב)

(היינו שריבוע הוי"ה העולה ע"ב מתפשט בחג"ת דנוק')

(יכוין להמשיך הארת יסוד דאבא [הנקרא ברוך] המלוכש ביסוד דאימא, ליסוד דז"א [הנקרא ברוך]. ולהמשיך הארת ב' היסודות עם הארת החו"ג ליעקב ורחל, להעלותם לאחורי היסוד הכלולים (צ"ל וכלולים) עמהם כל בי"ע שהיו בבריאה)

יכוין להמשיך כל הארות אלו [כאן ההמשכות בפועל, מכתר דז"א (בא"ל הנ"ל)] דרך פנים דמלכות דכתר דז"א (3), ופנים דמלכות דחכמה (7), ואחוריה (8) [לשורש השני דנוק'].

ג"כ כ"ו יהוה (ה"ג - השפע) (ד)

גי' ע"ב יהוה (3) יוד הא ואו הא (7) פני' דמל' דכתר דז"א (3). פני' דמל' דחכמה (7).

גי' ק"ל יוד, יוד הא, יוד הא ואו, יוד הא ואו הא (8) אחוריים דמל' דחכמה (8).

הרי כ"ו ע"ב ק"ל כמספר ברו"ך. [הורדת כל השפע הנ"ל מהשורש הב', לנוק' שבבריאה].

וע"י אורות הנז' יכוין להעלות נוק' רחל (תמול שלשום^(O)), וכל היכלי בי"ע (חדשים), ומם (נראה שהיה וגם, ר"ה) הויו"ד מלכיות דאח' דאח' (שעה"כ) דחכמה דכתר דבינה (או דחכמה), לאצילות. [להעלות (יר"א ח"א עמ' 590), שם כ' והם] (הנוק' של אתמול) ולחבר מלכיות דדת"י (לצורך בנין אח', היום) דפרצוף חכמה דכתר בינה (או דחכמה) דנה"י דבינה דנוק' (רחל), לאחורי שורשי פרצופה, כנגד אחורי יסוד דבינה (או דחכמה) דנה"י דבינה דז"א דאצילות.

א. עיין שעה"כ דרוש ו' דר"ה.

ב. עיין שעה"כ דרוש ו' דר"ה, דף צ"ג ע"ג.

◇ עי' תו"ח דף צ"ז רע"א, הויו"ה הראשונה היא הה"ג בעצמם. הויו"ה השניה - מדר' 3, מ"ה - מדר' 7.

○ עי' שעה"כ דרו' ו' דר"ה, דף צ"ג ע"ג. דף כ"ח סע"ד. שע"ר ח"א ש' ר"ח, ח"ב ש' קי"ד, ש' קי"ט.

עי' כרם שלמה ח"ו דף קע"ט ע"ב.

[ק:]

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ וְנִ

להוריד ו' דהוי"ה ולהעלות נ' דאדנ"י.

להמשיך ו"ק דאחור (אימא) דאחור (אח'), ודאחור (אימא) דפנים (פנים), דחסדים דדעת דכתר דבינה (או דחכמה) דנה"י דישסו"ת, עם צלמי המוחין שהם יו"ד ה"א דקמ"ג עם הנרנח"י, לחב"ד חג"ת דז"א דניקוד הנו"ו ו"ק דאחור דאחור ודאחור דפנים דחסדים דדעת דכתר לחב"ד דז"א

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

יוד הא דקמ"ג

יוד הא דקמ"ג

יוד הא דקמ"ג

לג' כלי בינה דז"א
 אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים
 אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים
 אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים

לג' כלי דעת דז"א
 יוד הי ויו הי
 יוד הי וואו הי
 יוד הה וו הה

לג' כלי חכמה דז"א
 יוד הי וואו הא
 י' יה יהו יהוה
 יוד הא וואו הא

ולדחות הנה"י דאח' דאח' ודאח' דפנים דחסדים דדעת דכתר לחג"ת דז"א

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

יוד הא דקמ"ג

יוד הא דקמ"ג

יוד הא דקמ"ג

לג' כלי גבורה דז"א
 י' יהוה
 אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים
 אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים

לג' כלי ת"ת דז"א
 יוד הא וואו הא
 י' יהו יהוה
 י' יהוה

לג' כלי חסד דז"א
 א, אל, אלו, אלוה
 אלוה
 אֱלֹהִים אֱלֹהִים

אנפין וכו'. וז"ש בשה"כ דרו' ש"ש ולכן הם בבחי' כריעות וזקי' כדי להוריד משורשי ד' מו' אשר בכתר ע"כ. ועי' אש"ל ז"ל דל"ז שכ' ר"ל משורשי המו' דכתר דישסו"ת לשו' המו' דכתר דזו"ן, כידו' שכל פר' ופר' מפרטי פר' בי' דזו"ן נתקן כ"א ע"י פר' שכנגדו דישסו"ת עכ"ל. וזהו ג"כ שכ' הרש"ש זיע"א שמח הח' מקבל כל צלמי המו' דחו"ב וחו"ג, שגר' שמקבל כל הד' צלמים דחו"ב חו"ג, ומשאייר לעצמו צלם דחכ' וכו'. ומ"ש ממנו מתפשטים הארת כל המו' לבי', היינו שקורא לצלמי בי' וחו"ג בשם הארה, לגבי צלם דח'. אבל ק' לזה שבחי' תחתונות נותנים לבחי' העליונות מהם. ובמקום זה הי' אפי' להמשיך מהם ישר כל מוח לשכנגדו בז"א וצ"ע]. ולפ"ז יוצא שבק"ש עד מגן אברהם הכל הוא בשו' הח' דכתר, שכך או' שם אחר שנתקנו הדכו"ן שבו (של הח') אז אח"כ ממנו מתפשטים וכו', ולזה ק' ל' הסי' בק"ש שכ' המשכת הו"ק דגד' לחב"ד חג"ת דחו"ב (לו"ח) דפר' חו"ב וחו"ג דכתר, ולא א' חו"ב וחו"ג דח' דכתר. ומשמע שנמשך לכל הד' שרשים. וגם משמע מפשטות הלשון שכל הד' מקבלים הו"ק שלהם מאי' ולא מח' לבי' וכו'. ולעומת זה ק' מ"ש בסי' במגן ומודים להמשיך הו"ק לחב"ד חג"ת דאותו השורש, ומשמע שהוא להמשיך עתה מחדש מאי' (או מהחכ'), דאל"כ הלא כבר נמצאים שם מעת ק"ש. וכן הק' הרא"ם זיע"א בסוף ס' ענ"ה לפי דרכו שם. והגה' השד"ה ז"ל שם כ' דמ"ש בק"ש בסי' להמשיך לחו"ב חו"ג דכתר לקשע"ה וקרבנות (וערבית: בהגה' אחרת שם). אבל בשחרית הוא לחו"ב חו"ג דחכ' דכתר, וכפי הנר' שכונתו לו' שהסדר שסי' הרא"ם זיע"א שם, יהיה בקשע"ה וקרבנות. אבל בשחרית יתחלק הסדר ההוא בד' כרי' וזקי'.

והרא"ם זיע"א שם כ' שצריך לכוון בכל הכרי' והזקי' כמו בתחי' העמידה, להמשיך הו"ק לחג"ת נה"י, ולא לחב"ד חג"ת. (ולפ"ד ז"ל גם אין לכוון בכרי' וזקי' בי' רק להמשיך הג"ר, ולא לדחות הו"ק, שזה נעשה בכרי' וזקי' א'). והסדר הוא כך: — החו"ב חו"ג דכתר הם עו"ג וא"א ונוק' מלובשים שוה בשוה. ד' חכמות שלהם בימין, וד' בי' בשמאל, וד' חו"ג באמצע.

שהיו בבחי' ש"ך ה"פ דין שקיבלה מאחו', ולעשותם שכ"ה ה"פ אדני, והוא מה שמתחילה לקבל בהתחלת מלאכת הנסירה. ב' להמתיק גם מנצפ"ך גי' פ"ר שעתידה לקבל בביאה דרוחא דשדי. ונראה שזה רק הכנה. שאינה מקבלתו עד אחר הנסירה באהבה, עי' השמ"ש זיע"א בהגהות ע"ת ש"כ פ"ט סוף אות ה'. ועי' פת"ע דל"ז ע"ב ד"ה עוד וכו'. ושאר כונות המיתוקים לא זכיתי עדיין להבין פשטותם עד שיחוננו השי"ת חב"ד ברחמיו הרבים אכ"ר.

הקדמת תפלת העמידה

בתי' ד' מו' שבכתר: [שה"כ דרו' ו' דש"ש. סוף הק' רחוה"נ. מע"א דק"ח. סוף ס' ענ"ה מהרא"ם זיע"א. ענ"ה דט"ו ע' או"ב דודט"ז רע"א. הגהות השד"ה אות כ' על ענ"ה דכ"ד. אש"ל דל"ז אות ו'. פת"ע ד"מ ע"ב וס"א ע"ב וצ"א ע"ד ד"ה מנחה].

ידוע מ"ש הרש"ש זיע"א בסו' הק' רחוה"נ בקיצור, שמח החכמה נתקן תחי' ואיליו נמשכים כל צלמי המו' דחו"ב וחו"ג, ואח"כ ממנו מתפשטים הארת כל המו' למו' בינה, ואח"כ ממנו מתפשטים הארת כל המו' למו' דחס', וממנו הארת כל המו' למח הגבו'. ואלו הם הד' מו' שבכתר, והם שורשי הד' מו'. ושארית המו' מתפשטים בחב"ד של הגוף, ושאריתם בז"ת ע"כ בקיצור ע"ש.

והנר' מכאן הוא שישנה רק המשכה א' והיא לשו' החכמה. [ומסתמא באה ג"כ משו' החכמה שבישסו"ת, שכך הוא שכל בחי' מקבלת מאותה הבחי' שכנגדה בישסו"ת. (ונזכר זה בהרבה מקו' מהם עי' ענ"ה דט"ו באמצע ע"ד). אבל א"כ איך יתקיים כלל זה לגבי שו' הבינה והחו"ג, והרי הם מקבלים משו' הח' שבזו"א, ולא משו' שכנגדם בישסו"ת. [וכזה יש לשאול גם על החב"ד והו"ק הנז' בש"ש]. ואפ"ל שהאמת הוא שבי' וחו"ג מקבלים גם הם מבי' וחו"ג דישסו"ת, אלא שהכל הולך לחכ' דישסו"ת ומשם לחכ' דזעיר אנפין וממנה לבינה דזעיר

והמו' דק"ש ד' יה"ו דעסמ"ב וכו' נמשכו כולם בתחי' לעתי' דכו', ונשאר שם השם הא' מכל ד' מו', ושאר השלשה הלכו לחב"ד חג"ת דנוק' דעתי'. (ומ"ש הרש"ש בהק' שמח' נמשכו הארת כל המו' לבינה וכו' תיבת כל לאו דוקא: שם) ונשאר שם השמות השניות, והב' האחרים נמשכו לא"א דכו'. ונשאר שם השמות השלישיות, והד' שמות האחרונים נמשכו לנוק' דא"א. (נמצא לפ"ז דחיית המו' בעובי ועי' ענ"ה דט"ו אות מ"ט ופת"ע מ"ח ב'). ומה שנו' כל הד' שמות בהגדול וכו', עם שזה במח החכ' לבד, יען שאיליו נמשכין תחי' כל המו'. (כלו' שנשאר רישומם שם. ואולי כונתו כמ"ש רז"ל בשכ"ה פ"א וכבר נו' שכל התחתונים וכו' ועי' ענ"ה דט"ז רע"א ובהגה' השד"ה כ"י בסוף ענ"ה) ע"כ מהרא"ם זיע"א.

ואמנם הרב מע"א דק"ח ע"א ופת"ע דכ"א ע"ב ודצ"ב ע"ד ד"ה מנחה וענ"ה די"ד באמצע ע"ד (שכ' דהתם כבר היו וכו') ושם דט"ו סוע"א וט"ז רע"א ואש"ל דל"ז ע"א ובהגה' שלו הנז' וכן בהגה' שלו על ענ"ה דט"ז הנז' כתבו שבק"ש נמשך רק לשו' החכ'. ולפי דבריהם ז"ל בכונת ק"ש לא הוצרך לפרש, שכפי הקדמתו הנז' הידועה נבין שהכונה שכל המגיע לד' השרשים הולך לחכ'. ובעמידה מתפשט לשאר השרשים. ומקיימים הגי' שלפנינו בסי' במגן ומודים להמשיך לחב"ד חג"ת וכנו"ל והיינו שמחכ' לבינה במגן וממנה לחס' בתחי' מודים וממנו לגבו' בסו' מודים.

והנה בפת"ע ד"מ ע"ב [וכן בש"ש דמ"ט ע"א] הביא את ההק' הנז"ל, והק' שמהעמידה גר' שכל הד' מו' נמשכים מאי'. וכ' ליישב שמה שנמשך בד' כרי' וזקי' לחו"ב חו"ג דכתר, היינו לחכ' דכ"א מהם. וב' וחו"ג דכ"א מהם נמשך מזל"ז ונתקן ממילא. ובק"ש עד מגן אברהם הוא בחכמה דחכ' ע"ש. (ולדבריו אלו ניהא מה שנו' בהגדול כל הד' מו' וכו' וכעין מ"ש השד"ה בהגה'). אבל דבריו אלו נראים סותרים למ"ש הוא ז"ל בדצ"ב הנז"ל ע"ש וצ"ע. וצ"ל לפ"ז דהצלמים דמו' בינה וחו"ג נשאר בח' מעת ק"ש עד שהגענו למגן ומודים (וכמו שא'

שבעמי' נמשכו מאי'). כי לא מצאנו חוץ מתיבת אחד להעלות בירורים ולזווג או"א ולהמשיך ו"ק דגד' כמו בק"ש. ולפ"ז צריך להבין באיזה אופן נמשכים מו' דפני' שלהם. כי מח החכ' היה באהבה ע"י מ"ן עד ע"ס וכו' וכו', ולא מצאנו בזה לשאר השרשים. הן אמת שבענ"ה דט"ו כ' שבאהבה עלו עם החכ' גם הב' והחו"ג, הוא ז"ל כ' זה לפמ"ש שם שבק"ש נמשכו הו"ק דגד' לכל הד' שרשים, ובאהבה שעלה החכ' מוכרחים גם הם לעלות, דאל"כ כיצד נמשכים להם הפני' בלי עליית מ"ן. ובסי' נו' רק החכ' כי הוא העיקר ע"ש עוד. וזה יכון בין אם גא' שבק"ש נמשכו ביחד לכל חו"ב וחו"ג, או כמ"ש הרא"ם שנמשכו תחי' לחכ' ושוב ממנה לשאר. אבל סוף סוף ז"א קיבל מו' לכל הד' שרשים, ובאהבה יעלו למ"ן עם הבירורים השייכים להם. (וגם לדבריו ז"ל יש להעיר שבשו' החכ' צלם דאבא עלה למ"ן באהבה להמשיך הפני', לא כן בב' וחו"ג העלי' תחי' לו"ק דאי'. וזה חידוש שבעוד שלא קיבל ז"א ממו' דאחו' רק הו"ק דאי' וחסר הג"ר וכל המו' דאבא דאח', ובכל זאת עולה הו"ק דאי' וממשיך מו' דפני' וי"ל). לא כן אם גא' כמ"ש הפת"ע שבק"ש לא נמשך לו"א רק החכ', והשאר מוכרח שנשאר באי', ואיך יעלו עם הבירורים שלהם למ"ן לאי'. כי סדר עליית הבירורים דפני' הוא, שאנחנו מעלים אותם עם נשמתנו לזו"ן, והם דהיינו המו' דאח' שלהם שקיבלו לפני זה, יעלו אותם לאו"א, עם מה שיבררו מבירורי או"א המקבילים להם. ואם שו' הב' והחו"ג לא קיבלו כלום, איך יעלו הבירורים לישסו"ת בלי הם. ומי יברר לישסו"ת הבירורים שלהם. וצריכים לידחק בדוחק גדול ולו' שכ"ז נעשה ע"י מו' דאח' דחכ' אע"פ שאינם מבחי'. וכ"ז סתם סברות שא"א לסמוך עליהם בלי ראי'.

והרב פת"ע כ' מ"ש מחמת שהוק' לו שמסדר העמידה גר' שכולם נמשכים מאי'. ואיני יודע אם היה אצלו כתוב במפוי' בעמידה להמשיך הכל מאי', מה שלא בסי' שלפננו, ובודאי לא בסי' של הרא"ם זיע"א. אמנם גר' קצת ראי' להרב פת"ע מדרו' ש"ש הנז"ל, וג"ז אינו מוכרח

דאהי, ומהם אנחנו ממשיכים הארתם לוי"ק וא"ש
^{אוצר החכמה} את"ם.

(גד, ב) ו"ק דאח' דאח', ובכריעה ב' ג"ר
 דאח' דאח' ושניהם דתבונה. ובב'
 הזקיפות ו"ק וג"ר דפני' דאח' ושניהם דיש"ס.
 לפי המע"א ז"ל, הכריעות נק' אח' בערך הזקיפות
 שנת' פנים. והיות וברכה זו היא בבחי' אח'
 עד באהבה, לכן הכריעות הם אח' דאח' והזקיפות
 פני' דאח'. ולפי הפת"ע כפי מה שהבנתי, הוא
 שמו' דאי' נק' אחו' ודיש"ס פני'. והכריעות הם
 דאי' לכן הם אחו' דאחו', והזקיפות הם דיש"ס
 ולכן הם פנים דאחו'. ונראה שב' הפי' הם א'.

(גד, ב) מה שמודפס אות ו' על הנרנח"י,
 נראה ט"ס ואין לכוין בו. וכן
 גם בזקי"א א' לא מסודר. ואם יש לו מקום, צריך
 להיות למטה לבסוף. עי' מע"א ז"ל דק"י ע"א.

(גה, א) ומשם לחב"ד וכו'. נראה שחסר כאן,
 וצ"ל לפני זה, ויכרע גופו
 להמשיך הארות הנו' לחב"ד וכו'. שכונת המשכת
 הו"ק דמו' לו"ק דז"א היא לפני הכריעה. וכ"כ
 מרז"ל בשה"כ. כ"כ מע"א דק"י ע"א. ונר' לכא'
 שכן הוא גם במגן ומודים.

(גה, א) ומשם לחב"ד חג"ת וכו'. בשה"כ
 לא נו' זה רק להוריד הארת
 המו' לו"ק דז"א שהוא ו', ואז תוכל לרדת ו'
 זו עד הה' ויעלנה למעלה. וגם לא נו' בכלל
 המשכת הארת מו' למל'. אמנם בכריעה ב'
 כרוז"ל להוריד ג"ר דמו' לחכמה דז"א ומשם
 ניתנים אל הבינה ומשם יורדים לזאו ומשם
 יורדים אל ה' תתאה מל'. ומכיון שהג"ר יורדים
 אליה בכריעה הב', מוכרח שקדם להם הו"ק.
 ואין סברא לחלק ששם כבר היא באצי' וכאן
 עודנה בברי'. ועוד כי גם כאן עיקר המשכת
 המו' הללו דו"ק הוא לשורשה שבאצי' לפמ"ש
 בסמוך. ואמנם מה שנמשכו לחב"ד וחג"ת, פשוט
 הוא כסדר ז"א. כיון שמקבלת רק הו"ק, א"כ הם
 מתפשטים בה ע"ד שנתפשטו בק"ש בז"א. (שו"ר
 מ"ש מע"א ז"ל דק"י ע"א והנה וכו' ודק"י

כמש"ל, שאפי' שהוא ע"י החכ'. ועי' ג"כ
 בהשמטות ענ"ה על דט"ו מ"ש ע"ש. וכ"ז הוא
 להר' פת"ע ז"ל הנו' בד"מ. אבל להרבנים זיע"א
 הנוז"ל שס"ל ג"כ שבק"ש עד באהבה נמשכים
 המו' רק לשו' החכ', לא ק' מידי. כי הם סוברים
 ששם בשו' החכ' שנמשך, כלולים כולם, וממנו
 נמשך אח"כ במגן ומודים. וא"כ כשיעלה באהבה
 עם הבירורים הכל נכלל עמו. ועי' ענ"ה ז"ל
 דט"ו הנו' סוע"א ופשוט. והדרך הזה של
 הרבנים הנו' זיע"א נר' לכאו' שהוא היותר
 מורווח והיעב"א.

ברוך אתה

(גד, ב) יכוון וכו' דאחו', שה"כ דרו' ב'
 דעמידה במלת באהבה. דחכמה
 דכתר, שה"כ דרו' שים שלום. דבינה (בחזרה
 דחכמה), ע"ח ש"כ פ"ט. דנה"י, שה"כ דרו'
 קבלת שבת (פת"ע).

(גד, ב) להמשיך ו"ק דאח' וכו'. ידוע שבק"ש
 נמשכו הו"ק דמו' בחב"ד
 וחג"ת דז"א. וא"כ מ"ש כאן ימשיך הו"ק לו"ק,
 לפי פשטות הדברים היה אפ"ל, שהכונה ימשיך
 הו"ק ממה שהם עתה בחב"ד וחג"ת, ימשיכם
 לחג"ת ונה"י. וכ"כ מענ"ה ז"ל די"ד סוע"ב.
 והכונה להמשיך הארת הו"ק דמו', כי עיקר
 המשכתם היא אח"כ אחר זיווג או"א באו"א (עי'
 לק' ד"ה אתה). ואמנם בשה"כ דרו' ב' דכ"ט
 רע"ג כרוז"ל המו' דו"ק הם רמוזים בי"ה דאהי,
 והי"ה הללו הם עתה בג"ר דז"א, ומורידים
 הארתם לג' אמצעיות ומשם ולמטה (נראה פי'
 לנה"י). והרב מע"א דק"ך ע"ב והש"ש דל"ח
 ע"ב עמדו ע"ז, דאיך הם בג"ר וע"ש בדב"ק.
 ועד שיחוננו השי"ת בחסדיו דעת להבין הענין
 על בוריו, רצייתי לו' לפמ"ש רוז"ל בשכ"ה פ"א,
 שהמ' צלם כוללת הצ"ל, והל' כולל גם הצ',
 כי כל עליון כולל גם את התחתון ע"ש. ועי'
 שכ"ג רפ"ו. דא"כ י"ל שהחג"ת כולל נה"י, וכעין
 מ"ש הרש"ש זיע"א שז"א כולל נ"ר ואו"א
 נרנ"ח וכו'. ולפ"ז בחב"ד דז"א יש באמת י"ה

העליון דנצח, גמשכת דרך היסוד דאי הנמצא
עתה בכתר דז"א. וכן אפ"ל בכריעה ב' מבינה
דז"א וא"ש את"ם.

(נה, א) מי' דע"ב זה מאבא ומחכמה דז"א.
מל' רו"ל בשה"כ שכ' מן אבא
ומן חכמה דז"א אשר שניהם הם הוי' דיודין
ומשניהם יורד הארה, וכן בתיבת אתה כתב,
עתה בכריעה זו הב' ירד אור מן אי' וגם מן
בינה דז"א למטה כי כ"א משתיהן נק' וכו' ע"ש,
משמע שהם ב' הארות בכל כריעה, א' מאבא
או מאי', ועוד א' מחכמה או מבינה דז"א. אמנם
כיון שאבא וחכמה דז"א שמותיהם שיון ע"ב,
וכן אי' ובינה דז"א קס"א, לכן מצוייר בסי'
פעם א' מי' ע"ב ופ"א מי' קס"א, והם כפולים
כפי שה"כ הגו'. כ"ן לכאור' פשוט וא"ש את"ם.

(נה, א) הארת הכ"ב אתון מיסוד דאי' וכו'
הארת ה"ג מהארת יסוד דאי'.
בשה"כ דכ"ט ע"ג, כתב הארת היסוד, על
המשכת הארת הכ"ב אתון. ופשוט שבב' הארות
הם נמשכים מהארת היסוד, לפמ"ש רו"ל שם
דכ"ט ע"ב וז"ל עתה כל החו"ג הם למעלה על
רישא דז"א בסוד או"מ כי עדיין לא נכנס היסוד
דאי' עכ"ל. והכ"ב אתון גם הם מיסוד אי' כמ"ש
התם לעי' מזה. וכ"כ שם סוד"ה ואמנם שעתה פי
היסוד דאי' הוא למעלה בכתר דז"א עכ"ל. והנה
בסי' בסמוך כתוב להמשיך כל הארות אלו דרך
פנים דמל' דכתר וכו' וכו'. ולפי פשט הבנת
הדברים נראה, שעצמות היסוד הוא עתה בכתר,
והארתו עם הארת האותיות שבתוכו הם בחב"ד,
שנמשכו מדרך הכתר. וכאילו תני והדר מפרש,
שהארת האותיות והמנצפ"ך הללו שאמרנו
להמשיכם מיסוד דאי' שבחב"ד דז"א, צריך בתחי'
לכוון להורידם מהכתר ואח"כ מהחכמה וכו'.
ואם מה שאמרנו הוא נכון, צ"ל שכאן או' חב"ד
דז"א, ולק' אמר כתר וחכמה ולא זכר גם בינה
ודעת. ואין לו' שחב"ד הגו' הם חב"ד דכתר,
וכאילו א' מיסוד דאי' שבכתר. כי למה א' חב"ד
ולא כתר. ועוד למה בשה"כ א' להמשיך מהארת
יסוד דאי' כנו"ל, והלא פי היסוד עצמו הוא
בכתר, והול"ל מהיסוד ולא מהארת היסוד. ואפ'

ע"א ד"ה גם ע"ש). והנה מסודר כאן הנרנח"י
דז"ק ואות ה'. וצריך להיות בין הנרנח"י לאות
הה', י"ה דקס"א כמ"ש במע"א דקי"א הגו' שכך
סידר הרד"מ ז"ל.

(נה, א) ומשם לחב"ד חג"ת וכו' דרחל.
ומצוייר הנרנח"י דז"ק. וצ"ל
למה לא א' בתחי' לחב"ד, ואח"כ הנרנח"י דנה"י
נדחים לחג"ת, ע"ד הז"א כשקבלם בק"ש וי"ל.

(נה, א) ה' אחרונה דהוי' שורש הב' וכו'.
כ"כ בדרו' ו' דר"ה. ובשה"כ כאן
בדכ"ט סוע"ב מבואר שהמשכה זו של ו' לגבי
ה' היא למל' העומדת בהיכל ק"ק דברי'. ואפ'
שרבנו סובר שא"א להמשיך לברי' אם לא
שימשך תחי' לשורשה שבאצי', שהיא עתידה
לעלות אליו. וכן מדוייק ל' רו"ל דר"ה הגו'.
והמשכתם לנוק' שבברי', אפ' שנוכלל במ"ש
אח"כ להמשיך כל הארות אלו וכו', וזו בכללם.
וא"ש את"ם. אח"כ ראיתי במע"א קי"א ע"א גי'
אחרת. וע"ש שנראה שגירסתנו היא מהרד"ם
ז"ל.

(נה, א) להמשיך מי' דע"ב וכו'. ומצוייר ג'
כלי חכמה. לפק"ד מה
שהבנתי ממע"א דקי"ב ע"א ד"ה יוד וכו', שמ"ש
מעבר לדף יכוון להמשיך כל הארות אלו דרך
פנים וכו', הוא חוזר גם על הארת המי' הגו'
כאן ע"ש. ולפ"ז מ"ש כאן שנמשך מחכמה דז"א,
והחכמה היא למטה מהכתר, ואיך שייך לו'
שנמשך דרך פנים דכתר. וע"כ צ"ל דהיינו ממח
החכמה דז"א שהוא עתה למעלה מראשו, שהוא
פרק עליון דנצח דאי'. וא"כ לכאור' לא שייך
לצייר כאן ג' כלי חכמה. וע' ברכת אליהו דקכ"א
ע"א ד"ה והנה וכו' שהק', מי נתן חכמה דז"א
ביסוד דאי' ע"ש. והנה רו"ל בשה"כ דכ"ט ע"ב
ד"ה ואמנם וכו' כי שעתה היסוד דאי' בכתר
דז"א ע"ש. ושם דל"א ע"א בתיבת האל כרו"ל,
שהדעת וכו' ומניח מקום פנוי לשירדו חו"ב גם
הם דרך הדעת אשר שם הוא פתח היסוד דאי'
כי דרך הקוים שלהם אין להם פתח לצאת עכ"ל.
וכפ"ז אפ"ל שהארת חכמה ז"א שהיא בפרק

לו' שחב"ד לא דוקא, אלא לו' בראש ז"א. וכן לו' שה"כ כ"ט ג' הנו"ל יסוד דבינה אשר עומד בראש ז"א ע"ש.

ובלשון שה"כ יש לדקדק. שכ' צריך שתדע כי ז"א נעשה ע"י כ"ב אותיות כנו' ומתחלקות בו בג' קוין שלו, ואח"כ בד"ה וכבר וכו' כתב כי הי"ש עולמות הגז' ה"ס הכ"ב אתוון עצמן וכולם נתונים תוך היסוד דאי' בהיותה מלובשת תוך החוזה דז"א וכו' וכו'. וצ"ל מה הכוונה שז"א נעשה ע"י הכ"ב אתוון ואנחנו יודעים שכל פר' מפר' ז"א הוא נעשה מאנ"ך. האם מכנה את האנ"ך בשם כ"ב אתוון, או שהאנ"ך נתקנים ונעשים פר' ע"י כ"ב אותיות, ואז צ"ל מה הם בחי' האותיות שע"י נתקן פר' המו' דז"א ומהיכן באו.

והנה רז"ל כתב במבו"ש ש"ב ח"ב פ"ז ונבאר ענין האותיות שהם הכלים והם הם החו"ג שגמשכים בטיפת הזכר להוליד את הולד להיותו נוצר על ידיהם ציור איבריו והם הם הכ"ב אותיות ואלו הכ"ב אותיות הם בחי' הכלים דאו"א וזו"ן כי החו"ג הם הכ"ב אותיות ונכנסים באו"א ומהם מצטיירים הכלים דאו"א פו"א ומשארית החס' שהם שאר האותיות נוצרים הכלים דזו"ן עכ"ל. ובע"ח של"ה פ"ג כרו"ל כל הכלים כולם השאור שבעיסתן הם כ"ב אתוון שה"ס האבנים שמהם נבנה הבית וכו'. ואמנם כשנצטיירה המל' ונתן בה הכ"ב אותיות הנה האירו ונחתמו הכ"ב אותיות ביסוד שלה ועד"ז בדכורא וכו' וע"כ יש כח ביסוד שלה לקבל שם הטיפה ולציירה שם עכ"ל. וכתב עוד ואח"כ בציור הולד נצטייר ע"י כל הכ"ב אתוון עכ"ל. ובע"ח ש"ה פ"ה כרו"ל בתחי' הזריע האב והוא חכמה טיפת חומר והוא האותיות וכו' ואח"כ ניתן בבינה ונצטיירו במעי אי' ע"י חומר שבה ג"כ וכו' המים מימין שהוא חכמה וממנו יצא מעכירתו הכ"ב אתוון ובהם ה"ח של מנצפ"ך הפשוטים וכו' אך האש הוא בבינה וכו' יצא חומר הנק' אודם והם מנצפ"ך הכפולים שהם ה"ג וכו' ואז נצטייר גוף הולד ז"א במעי אי' בכ"ב אותיות דכורין וה' אותיות מנצפ"ך הכפולים נוקבין ומהם נוצר הולד וכו'. ופי'

בכרם שלמה אות י"ז שכאן מדבר רז"ל על טיפת החומר של האב והאם אבל הם ב' מיני חומר חומר האב והאם וחומר של הולד שנמשך מן הביוררים וכן ב' מיני צורות עכ"ל. ומה שאני הדל מבין לע"ע מהנ"ל לקו"ד הוא, שכל י"ס דכל פר' הוא בחי' כ"ב אותיות, והיסוד כולל הוא לבדו כל הכ"ב. ואו"א ממשיכים לחומר הולד שהוא ז"א, טיפת חומר שלהם, דהיינו הכ"ב אתוון שלהם, ונמשכים הכ"ב הללו ליסוד, ששם נמצאו הכ"ב של הולד ומציירים אותם, וכח הכ"ב המציירים נכלל עם הכ"ב המצטיירים. ומהארתם נעשה הכלי של היסוד דז"א. וכן בנוק'. ונמצא שביסוד דאי' יש כ"ב אותיות שע"י נצטייר פר' ז"א, ועליהם או' רז"ל בש"ה"כ שיוצאים ומתפשטים בג' קוי ז"א, ומהם ממשיכין לנוק' בברוך אתה וא"ש את"ם.

(גו, א) **אתה**. ומת"ת למ' וכו' ולדחות החג"ת וכו'. בז"א לא זכר דחיות כשגמשכו הג"ר לחכמה ואח"כ לבינה ולת"ת, וגם הוא יש לו החג"ת דצלם בחב"ד שלו והנה"י בחג"ת, כמו הנוק'. ונראה הטעם לפמ"ש רז"ל בש"ה"כ במילת אתה, שהג"ר הנמשכים עתה תוך ז"א הם לפי שעה ותיכף חוזרים להסתלק. ולעומת זאת כתב לבסוף, שאותם ההארות שקיבלה המ' אינם תוזרים לזקוף ולעלות כי צריכה היא להם ע"ש. ולכן בז"א לא זזו המו' שקיבל בק"ש ממקומם, מפני הג"ר שבאה לרגע ותיכף מסתלקת. אבל בנוק' שנשארים כל ההארות של הג"ר והו"ק אצלה בקבע, גדחו כ"א למקומו. אבל אין לו' מה שלא נז' דחי' בז"א, היות והו"ק דמו' ירדו לו"ק שלו כבר מכריעה א'. שהרי רז"ל בש"ה"כ הנו' כתב שהג"ר חזרו ונסתלקו כנו', ועל הו"ק לא א' שנסתלקו. והרי מצינו שהו"ק נדחים להג"ת ונה"י בעמידה בתיבת הגדול וכו'. ומשמע א"כ שלא נשארו למטה בו"ק דז"א, אלא נסתלקו כדי שיחזרו בקבע בהגדול וכו'. ורז"ל לא א' נסתלקו, אלא על הג"ר. ומשמע לפי פשטן של דברים לקו"ד, שהו"ק שירדו בכריעה א' הוא רק הארתם, והמוחין נשארו במקומם עד העמידה, ולכן לא א' נסתלקו כי לא ירדו הם עצמם. וא"כ